EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 142, 1 Nisan '96

Popülizm ve sosyalizm-1

Marksist teorinin özünü, modern burjuva toplumunun yıkıcısı ve yeni sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması ve açıklanması oluşturmaktadır. Dünya tarihi içinde, kapitalist üretim ilişkilerindeki (dolayısıyla modern sınıf ilişkilerindeki) az gelişmişlik aşamasının bir ürünü olan ütopik sosyalizmden, sanayi devrimi sonrasının bir ürünü olan bilimsel sosyalizme geçişi işaretleyen temel fikir de budur. Bir başka ifadeyle, Marx'ın modern burjuva toplumuna egemen sınıf ilişkilerinin bilimsel tahlili yoluyla, proletaryanın bu toplumdaki özel konumu ve tarihsel rolüne ilişkin olarak ulaştığı bu sonuç sayesindedir ki, sosyalizm bir ütopya olmaktan çıkmış, sınıf özü ve eksenine dayalı bir bilim haline gelmiştir. Zira bu sayededir ki, insanlık tarihinin bu modern aşamasında, Lenin'in deyimiyle, "tarihsel hareketin materyalist temeli" açığa çıkarılmış; sosyalizm, kendi taşıyıcısı olma yeteneğine sahip biricik sınıf olan modern proletarya şahsında, gerçek maddi-toplumsal tabanına oturtulmuştur. Aynı yerde Lenin, ("bizdeki popülizme benzeyen" diye tanımladığı) ütopik küçük-burjuva sosyalist akımların ortak özelliğinin, "tarihsel hareketin materyalist temelini anlamamak, kapitalist toplumdaki sınıflardan her birinin rolünü ve önemini" yerli yerine oturtamamak olduğunu söylemektedir.

Çok şükür ki bizdeki popülizmde durum bu kadar vahim değildi. Ütopyacı sosyalizme bir geri dönüş ifadesi sayılması gereken "ideolojik önderlik" tezi bir yana bırakıldıktan sonra, bu '70'lerin ortası oluyor, hemen tüm devrimci akımlar genel teorik şemalarında proletaryanın tarihsel rolünü yerli yerine oturtma başarısı gösterdiler. Başka türlü de olamazdı; zira tümü de bilimsel sosyalizm tabanı üzerinde durduklarını söylüyorlardı ve buna ilişkin teorik bilgileri, şemayı başka türlü kurmalarını olanaksız kılıyordu. Programı olanların programlarında, olmayanları ise mutlakaki varolan devrim stratejilerinde, proletarya hep baş yeri tutuyordu. O devrimin "biricik öncüsü"ydü ve demokratik devrimden kesintisiz olarak sosyalizme geçişin "biricik" güvencesiydi. Türkiye'nin kapitalist gelişmişlik düzeyi konusunda nesnel gerçeğe daha yakın duran akımlar, devrimin bu biricik öncüsünü, aynı zamanda devrimin temel toplumsal güçlerinden biri, doğal olarak en önemlisi sayıyorlardı. Dahası var. Proletaryanın teori planındaki bu onurlandırılışı hiç de yalnızca programlarla ve devrim stratejisine ilişkin şemalarla sınırlı kalmıyordu. Bir de işin örgüt ve dolayısıyla tüzük boyutu vardı. Olduğu kadarıyla tüm tüzüklerde, tüzüğün olmadığı durumlarda ise örgüt sorununa ya da parti inşa süreçlerine ilişkin genel görüşlerde, proletarya yine aynı kuvvetle onurlandırılıyordu. Hatta daha fazlasıyla. Zira ne de olsa devrim, kuşkusuz proletarya önderliğinde fakat ancak müttefiklerle birlikte bir sonuca bağlanabilirdi. Dolayısıyla genel karakteri itibarıyla bir halk devrimiydi. Oysa örgüt ya da parti, ancak proletaryaya özgü, demek oluyor ki "proleter" sınıf karakterli bir oluşum olabilirdi.

Özetle, istisnaları olsa da, genelde teorik cephede durum, hiç değilse konumuzu oluşturan sorun çerçevesinde oldukça iyi görünüyordu. Proletarya gerek devrim gerekse örgüt stratejisinde hakettiği yeri fazlasıyla bulmuştu.

Gelgelelim gerçek dünyada işlerin başka türlü seyrettiğini de biliyoruz. Teori dünyasında baş köşeye oturtulan işçi sınıfı, gerçek dünyada ve en iyi durumda, halk sınıf ve tabakalarından herhangi bir olarak kalıyordu. Ne siyasal çalışma ve mücadelenin ve ne de örgütsel gelişmenin ana ekseniydi. Buna ilişkin stratejik belirlemelerin, siyasal ve örgütsel taktikler ve yönelimler planında herhangi bir değeri ya da

somut anlamı yoktu. Daha da ötesi, buna uygun taktik ve pratik yönelimler "sapma" bile sayılabiliyordu. Teori planında devrimin öncüsü ve temel dayanağı olarak alınan ve sosyalizmin biricik güvencesi sayılan bir sınıf, pratik planda her türden politik reformizmin ürediği bir alan olarak algılanabiliyordu. (Bunun tam da, teoride işçi sınıfına baş köşeyi verenlerin pratikte onu revizyonistlere, reformistlere ve sendika bürokratlarına bırakmalarından kaynaklanan bir durum olduğu görülmüyordu bile.)

Uzatmıyoruz; zira bu, yıllardır tartışılan ve artık çok iyi bilinen bir öyküdür. Bu öykünün akibeti de iyi biliniyor. Teoride ona baş köşeyi ayırıp da pratikte işçi sınıfını unutanlar ya da çok çok herhangi bir sınıf gibi ele alanlar, sonuçta genel halk hareketinin iktidar perspektifinden ve öncü kimlikten yoksun birer küçükburjuva demokratik kolu olmaktan öteye gidemediler. Doğal olarak, ortaya çıkardıkları örgüt ya da partiler de, küçük-burjuva ruhuna, yapısına, tabanına ve elbette çizgisine sahip örgüt ve partiler olabildiler ancak. Böyle yapıların karşı-devrim sonrası akibeti ise, görülmemiş kolaylıkta ve şiddette bir küçük-burjuva parçalanma ve dağılma ile karakterize olan bir tasfiye süreci oldu.

Engels, Lenin'in "sınıf-**dışı** sosyalizmin ve sınıf-**dışı** siyasetin" bir ifadesi olarak tanımladığı ütopik küçük-burjuva sosyalizmi hakkında, şunları yazmıştı: "Kapitalist üretimin olgunluktan uzaklığına, sınıfların durumunun olgunluktan uzaklığına, teorilerin olgunluktan uzaklığı yanıt verdi." (*Anti-Dühring*)

Elbette burada sorun genel insanlık tarihi yönünden konuyor ve sanayi devrimini önceleyen bir tarihsel aşama ile onun sonraki onyıllara etkisi sözkonusu ediliyor. Ama yine de, bu materyalist bakışın, '70'ler Türkiye'sinin küçükburjuva sosyalizmini anlamak bakımından belli bir işlevi var. Fakat yalnızca son tahlilde, ve bunu; "sınıfların durumunun olgunluktan uzaklığı"ndan çok, sınıf hareketinin politik olgunluktan uzaklığı ve o gün için bu açıdan daha ileri durumda olan küçük-burjuva hareketin gölgesinde kalması maddi olgusu çerçevesinde anlamak ve ele almak kaydıyla.

Kaldı ki, hiç değilse proletaryanın tarihsel rolü ve devrim ve örgüt stratejisi içindeki genel yeri açısından ele alındığında, bizde devrimci akımlar, daha '70'lerin ortasından itibaren dünya tarihi içinde olgunlaşmış bir teoriye sahiptiler. Teorinin buna ilişkin temelleri Marx tarafından konulmakla ve Lenin tarafından geliştirilmekle kalmamış, üstelik Ekim Devrimi'yle (20. yüzyılın bu en ileri tarihsel pratiği içinde) en ileri düzeyde kanıtlanmıştı da. Modern toplumdaki özel yeri nedeniyledir ki, Rusya gibi son derece geri bir ülkede, bir köylü ve küçük-burjuvalar ülkesinde, marksistler devrim ve parti stratejilerinin bir gereği olarak proletaryayı pratik çabalarının merkezine koymuşlar, bu sayedir ki, devrimi zafere ulaştırmış ve onu sosyalizmle taçlandırmayı başarabilmişlerdir.

Genel teori ve tarih cephesinde durum bu olduğuna göre ve '70'lerin devrimci hareketi de bu teorik ve tarihsel mirasın ışığında işçi sınıfını devrim ve örgüt stratejilerinin baş köşesine oturttuğuna göre, nasıl olmuştu da tümüyle farklı bir pratiğin girdabında bulmuştu kendisini? Teori ile pratik arasındaki bu derin uçurum nasıl oluşmuştu?

Bu sorunun yanıtı organik bütünlüğü içinde çok çeşitli yönler içermektedir. Biz şimdilik bir yönünün altını çiziyoruz: Hep vurguladığımız gibi, kendiliğindencilik geleneksel hareketimizin en temel karakteristiklerinden biridir. Soyut planda yapılmış açık stratejik belirlemelere rağmen taktik planda, gündelik çalışma ve yönelimde bunlar anlamını kolayca yitirebiliyorsa, yerini dönemsel cereyanların yarattığı girdaba kapılmaya bırakabiliyorsa, burada tam bir kendiliğindencilik vardır. Taktik yönelimlerini ve çabalarını stratejik önceliklerin ışığında, onların gerekleri doğrultusunda saptayamamak, bunun yerine olayların akıntısına kapılmak, kendiliğindenciliğin en tipik görünümlerinden biridir. Bu, teori ile pratik arasındaki bağı koparak, oportünizmin bu kopuklukta ifadesini bulan en berbat bir türüne de kapıyı aralar.

Geleneksel hareket yalnızca '80 öncesi geçmişiyle değil, bu geçmişi aşamadığı içindir ki, yeni dönem pratiği ile de bunun en açık örneklerini sergilemektedir. Bir başka kendiliğindenci sürükleniş olan '87 sonrasının "sınıf yönelimi" modasından son bir yıldır "semt yönelimi" modasına dön geri eden geleneksel hareketin bu durumunu, burada tartıştığımız konu çerçevesinde, bir sonraki sayıda ele alacağız.

EKİM

Düzen topyekün bir saldırı içinde

İşçiler-emekçiler birleşik direnişe!

Sermayenin saldırılarının daha sistemli ve kapsamlı bir çehre kazandığı bir döneme girdik.

ABD'nin istemi ve tercihleriyle ve Genelkurmay'ın direktifleriyle kurulan ANAYOL, bir saldırı hükümetidir. Bu hükümet ordu, sermaye ve ABD ile olan ilişkilerde uyumlu ve pürüzsüz bir "emret komutanım" hükümetidir.

Saldırı ezilenler ve başkaldıranlar cephesinedir. ANAYOL hükümetinin misyonu, işçi sınıfına, emekçi halka, özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkına, gençliğe, bu kokuşmuş sömürü ve zulüm düzenini içine sindiremeyen herkese karşı saldırıdır. Devlet terörü daha da yoğunlaştırılarak, özelleştirme uygulamalarına hız kazandırılarak, yeni İMF paketleri açılarak, zamlar biribiri ardına dizilerek, sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilerek gerçekleştirilecektir bu saldırılar.

Nitekim iki ana başlıkta, "iç barış"ın sağlanması ile "ekonomik istikrar"ın tesis edilmesinde özetlenebilecek hükümet programı ve ilk icraatlar, bu hükümetin bir saldırı hükümeti olduğunu daha şimdiden kanıtlamıştır.

Artık biliyoruz ki, sermaye ne zaman "iç barış"ın sağlanmasından sözediyorsa, ardından gelen azgın bir devlet terörüdür. Zira, sermayenin saldırılarına karşı gelişen ve militanlaşan kitle hareketlerine karşı baskı ve terör politikalarının daha da boyutlanması, bu sömürü ve zulüm düzeni için tek çıkış yoludur.

Düzen cephesinde "ekonomik istikrar"ın anlamı ise, sermayenin ekonomik ve sosyal saldırı politikalarına uygulama gücü kazandırılmasıdır. Bunu artık emekçiler kendi deneyimlerinden öğrenmiş bulunuyorlar. Nitekim gündemdeki yeni ekonomik ve sosyal saldırılar başbakan tarafından bütün açıklığı ile ifade edilmiştir. Özelleştirmelere hız kazandırılacak (yani yüzbinlerce işçi sokağa atılacak, zorlu mücadelelerle kazanılmış haklar bir çırpıda gaspedilecek, örgütsüzleştirme dayatılacak, vb.), başta SSK olmak üzere, sosyal güvenlik ve sosyal hizmet kurumları tasfiye edilecek, emeklilik yaşı yükseltilecek (yani işçi ve emekçiler mezarda emekli olacaklar). Kısacası, faturayı emekçi sınıflara ödettirme politikası devam edecektir.

Sermaye düzeni yalnızca ekonomik değil, toplumsal-siyasal yaşamın her alanında azgınca saldırmaktadır. İşçilerin, öğrencilerin, memurların, Kürtlerin, kısacası haklı ve meşru hakları için direnen, savaşan herkesin üzerinde azgın bir terör uygulamakta, ortalığı kan gölüne çevirmektedir.

Saldırmak zorundalar! Çünkü bu sistemin emekçi sınıflara yoksulluktan, açlıktan, yozlaşmaktan başka verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. Çünkü bu düzen emeğin sömürüsü üzerine kuruludur. Çünkü bu düzen halk düşmanıdır.

Ama rüzgar artık yön değiştirmeye başlamıştır. Sermayenin azgın saldırılarına karşı kolayca papuç bırakılmayacağının ilk ciddi işaretleri çoğalmaktadır. Toplumun değişik kesimlerinde yaşanan kitlesel ve militan gösteriler bunun örnekleridir. Faşist devlet terörüne karşı kitlesel tepkiler ve protestolar büyüyüp yaygınlaşmaktadır. Öğrenci gençlik cephesinde artık 12 Eylül faşizminin ördüğü korku, apolitizm ve bireycilik ağları parçalanmaya başlamıştır. Öğrenci hareketinde eğitimde özelleştirme politikalarına ve gerici faşist eğitime karşı giderek gelişen çıkışlar yaşanmaktadır. Militan ve kitlesel bir gelişim çizgisine oturan öğrenci hareketi, devletin tüm azgın terörüne ve sermayenin uşağı medyanın tüm karalama kampanyalarına rağmen, hızını kesmeyerek ve ülke çapında yaygınlaşarak yükselmeye devam ediyor. Onbinlerce kamu çalışanı polisin vahşi zorbalığını göğüsleyerek sermayenin başkentinde alanlara çıkarak tepki ve protestolarını haykırdılar. Gazi büyük halk direnişinin yıldönümünde 20 bin civarında bir kitle faşizme ve sermaye düzenine karşı

öfke ve kinini haykırdı, mücadele azmini sergiledi. Newroz'de kitleler alanlarda özgürlük ateşini tutuşturarak, zalimlere ve sömürgenlere karşı isyan ve kurtuluş bayrağını gönençle dalgalandırdılar. Sınıf cephesinde ise özelleştirmelere karşı fabrika işgalleri gerçekleşti. SSK'nın kapatılmasına ve emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı ilk kıpırtılar ise gelişmeye başlamıştır. Tekstil işçileri arasında ise örgütlenme ve patronların saldırılarına karşı direnme eğilimi giderek güçlenmektedir.

Sermayenin saldırılarına karşı giderek güçlenen ve yaygınlaşan direnme eğilimi henüz tüm toplumu saran ve kucaklayan bir mahiyet kazanamamıştır. Bu zayıflık, işçi sınıfının mücadele sahnesinde gerçek yerini alamamasıyla, birleştirici ve yönlendirici rolünü oynayamamasıyla dolaysız bağlantılıdır. Şimdi gözler işçi sınıfındadır. Baskı ve sömürünün katmerlisini yaşayan işçi sınıfının mücadele sahnesinde oynayacağı rol, gelişen toplumsal mücadelenin geleceğini, kaderini belirleyecektir.

Ve şimdi gözler işçi gençliktedir. İşçi gençlik geride kalmamalıdır. Öğrenci gençliğin yükselttiği kavgayı sahiplenmeli, omuz vermeli ve yönlendirmelidir. Bunun yolu ise gençliğin enerjisi ve militanlığı ile işçi sınıfının yaman direnme gücünü birleştirerek sermayeye karşı kavga bayrağını yükseltmektir.

Bu düzen bizim değildir. Emeğin düzeni, işçi sınıfının iktidar olduğu bir düzen olan sosyalizmdir. Sermaye iktidarını yerle bir edip işçi sınıfı önderliğinde sosyalist bir emekçi iktidarını kurmadan bize kurtuluş yoktur. İşçi sınıfı için bu, hem toplumsal bir sorumluluktur ve hem de tarihi bir görevdir.

Birlik, mücadele ve örgütlülük!..

Kapitalizm ülkemizde ve dünyada büyük bir kriz içerisine girmiştir. Bu krizden çıkmakta zorlanmakta, her geçen gün saldırılarını azgınca arttırmaktadır. Özellikle ülkemizde baskı, şiddet, insan hakları ihlalleri ve kirli savaş olanca hızıyla sürmektedir. Sermayenin ekonomik, siyasi ve ideolojik saldırılarına karşı bugün yalnızca ücret bazında mücadele etmenin yetmediği açıkça görülmelidir. Saldırıların ardı arkası kesilmeyecektir.

İşte bu nedenle biz sınıf bilinçli işçilere düşen görev, çalışanların birliğini ve örgütlülüğünü sağlamaktır.

İşçi sınıfının ve emekçilerin geleceğini İMF gibi kuruluşların ellerine teslim ederek, bizleri ve gelecek kuşakları karanlık yarınlara mahkum eden siyasi iktidarlara karşı birlikte ve örgütlü bir biçimde mücadele etmeliyiz. Yalnızca işçi sınıfı değil, yoksul köylü, memur, kısacası çalışan ve emeği ile geçinen, fakat hızla yoksullaşmaya sürüklenen tüm emekçi katmanlar, siyasi iktidarın İMF patentli ekonomik politikalarına ve faşist uygulamalarına karşı tek yürek, tek yumruk olup boyun eğmemelidir.

Siyasi iktidar 1995 yılında iç borçlara, yani bir avuç rantiyeye 600 trilyon TL faiz ödemiştir. Üreterek değil, para ile para kazanmayı sağlayan ekonomi politikalarıyla kamu kaynakları yerli ve yabancı sermayeye aktarılarak, asıl üreten bizlerin cebinden çalınmaktadır.

5 Nisan ekonomik dayatmaları yeterli gelmemiştir. Önümüzdeki dönemde yeni yeni dayatmalarla ve saldırılarla karşı karşıya kalacağız. Azgın sermaye, özelleştirme adı altında biz emekçileri açlığa ve sefalete itmek istemektedir. İMF patentli iktidar, KİT'leri yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekmektedir. KİT'lerin verimli ve etkin hale getirilmesi gerektiği yalanları ile kitleler aldatılmaktadır. Bizzat düzenin uşağı vekiller tarafından KİT'lerde işçileri sindirmek için çeşitli baskı yollarına başvurulmaktadırlar. Örneğin, ücretli izin isteklerimize karşı devamlı sorun çıkartılmakta, fazla mesai ücreti ödememek için vardiyalardaki işçi sayısı azaltılmakta, ara dinlenmelerde işçiler rahatsız edilmekte, kısacası biz çalışanların uysal birer robot haline getirilebilmek için ellerinden ne geliyorsa yapılmaktadır.

Oysa yanıldıklarını, bizleri birer halkalı köle yapamayacaklarını kararlı ve bilinçli bir biçimde onlara göstermeliyiz. Sermaye iktidarına ve düzenin çarkına uymuş bürokrat sendikacılara karşı inançla ve birlik içerisinde direnmeli ve hadlerini bildirmeliyiz. Bunu başarabilmek için ise, her zamankinden çok birlik ve beraberlik içinde olmalı, örgütlü ve güçlü bir biçimde karşı koyabilmeliyiz.

Bir TÜPRAŞ işçisi/İZMİR

Direniş patron-polis-sendikacı ve RP kuşatmasına yenildi

Sertek işçilerinin fabrika işgali

Merkezi İkitelli/Sefaköy'de bulunan Galsan'a ait **Sertek Plastik**, Gebze-Aksekköy'de kurulu bir fabrikadır. 115 işçinin çalıştığı bu işyerinde beyaz eşyalar için plastik aksam üretiliyor. Galsan işvereninin Arçelik'le yaptığı antlaşmaya göre, günlük sipariş üzerinden ve stoksuz üretim yapılıyor. Mal teslimine en ufak bir gecikme olduğu takdirde, Galsan patronu tazminat ödemek durumunda.

Çalışma koşullarının olanca ağırlığına bir de işverenin '96 yılı başındaki ortalama %20 civarındaki gülünç zammının eklenmesi, işçiler içinde yoğun bir tepkiye yol açtı. Fabrikadaki öncü işçiler, gelişen bu tepkinin sendikal örgütlülüğün oluşumunda bir dayanak olarak kullanılabileceğini tartıştılar ve bir işyeri komitesi oluşturdular.

Komünistler bu süreçte, farklı bir fabrikada bildiri dağıtımı esnasında tanıştıkları bir işçi aracılığıyla, **Sertek**'teki öncü işçilerden birisi ile tanıştılar. Bu işçi fabrikadaki örgütlenme faaliyetinin önünde yer alıyordu ve komünistlerin geçmiş dönemdeki faaliyetlerinin bir zamanlar ulaştığı birisiydi. Bu işçi ile ilişkilerimizi geliştirdik ve komite toplantılarına katılmaya başladık.

Fabrikadaki işçilerin neredeyse %60'ının MHP, RP vb. gerici düşüncelerin etkisinde olmasına rağmen, sendikal örgütlenme için iyi bir moment yakalanmıştı. Komite toplantılarında buraya özgü sorunlar üzerinden izlenecek yol ve yöntemleri tartıştık. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde 86 işçi sendikaya (Petrol-İş) üye yapıldı. **Sertek** işvereninin örgütlenmenin varlığından haberi vardı. Fakat kapsamı konusunda henüz bilgisi yoktu.

Patron ik saldırıyı, '96 yılı başında verilen zamlara açıkça tepki gösteren 7 işçiyi Mart ayı başında işten atarak gerçekleştirdi. Buna hiçbir gerekçe gösterilmedi. Bu sendikal örgütlenmeye karşı yapılan açık bir uyarıydı. Kalan işçilere gözdağı verilmek isteniyordu.

Komünistler, işçilerin sendikada düzenledikleri toplantıda bu gerçeğin altını çizdiler. Karşı bir saldırı/direniş gerçekleştirilmezse eğer, tensikatın devamının geleceğini anlattılar. En etkili direnişin ise, atılan işçiler geri alınana kadar üretimin tamamen durdurulması ve işyerinin işgal edilmesi olduğunu söylediler.

Sendika bürokratları, yapılan son toplantıda, şu an hiçbir şey yapılamayacağını, yetki kararı kesinleşene dek beklenmesi gerektiğini söyleyerek işçilerin direniş isteğini kırmaya çalıştılar. Komünistlerin bu tutumu eleştirmesi üzerine de sendikayı devrimcilere yasaklamaya kalkıştılar. Fakat bunu başaramadılar. "İşçilerin örgütünden işçiler isterse çıkarım!" diyen yoldaşımızı, yapılan oylamada bütün işçiler sahiplendiler. Sendika şube başkanı toplantıyı terketmek zorunda kaldı. Kendi sınıf güçlerinin bir ölçüde bilincine varan işçiler, komünistlerin önerileri doğrultusunda işgal kararı aldılar.

11 Mart Pazar gecesi vardiyasında çalışan işçiler Pazartesi sabahı gelen işçilerle birlikte üretimi durdurarak fabrikayı işgal ettiler.

Neye uğradıklarını şaşıran müdürler, derhal merkeze haber ilettiler. Akşam saat 18.00'de gelen genel müdür, işçiler tarafından seçilen 4 temsilciyle masaya oturdu. Atılan işçilerin prensip olarak geri alınamayacağını, fabrikayı derhal boşaltmalarını, aksi takdirde "yasal yollara" başvuracağını, isteyen işçilerin işlerine devam edebileceğini, bundan sonra kimsenin işten çıkarılmayacağını söyledi. Ücretler üzerine de görüşme vaadetti. İşçiler bu önerileri kararlı bir biçimde reddettiler. Atılan sınıf kardeşleri alınana kadar direnişi sürdüreceklerini bildirdiler. Komünistlerin hazırladığı **"Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!"** pankartı açıldı. Bunun ardından sendika bürokratları devreye girdiler ve işçilerle bir görüşme yaptılar. Direnişi bitirmelerini, bundan sonrasını kendilerinin halledeceğini söylediler.

Polis gece fabrikayı kuşattı. İşgalciler barikatları kurarak kavga hazırlıklarına

başladılar. Bu görüşmeler ve polis kuşatmasından sonra 80 direnişçi işçiden 10'u zayıflık göstererek ayrıldı. Aynı gece **Güzeltepe** halkından bir grup insan direniş yerine geldiler. Polis ve işveren, devamlı olarak telefonla içerdeki işçilerle görüşerek, işçilerin aileleri ile görüşmelerini sağlayarak, işçiler arasında kararsızlık yaymaya, direnişçileri bölmeye çalıştılar. Aileler direnişi bırakan bir grup işçiyle geri döndüler. Gece saat 2.00 civarında direniş yerine gelen RP'li Güzeltepe Belediye başkanı da bir konuşma yaptı. İşverenin mahkemeye başvurması durumunda zararın işçilere ödettirileceğini söyleyerek, direnişi kırmaya çalıştı.

Sermayenin ve onun uşaklarının bu ayak oyunları etkili oldu. İşçilerin bir bölümü daha direnişi bıraktı. Sabah saat 8.00'de geriye 30 kişilik kararlı bir grup kalmıştı yalnızca. Genel müdürle bir görüşme daha yapıldı. 500 bin liralık zam kabul edilerek işgal bitirildi.

Komünistler, direnişin hazırlık aşamasında ve direniş sürecinde tüm güçleriyle bu eylem üzerinde yoğunlaştılar. Direnişin içinde yer aldılar, önderliğini yaptılar. Direnişteki güçlerinin dışındaki güçleriyle toplu bir destek ziyareti örgütlemeye giriştiler. Direnişe destek amacıyla çevre fabrikalara ve semtlere dağıtılmak üzere bir bildiri hazırladılar. Fakat direnişin kısa sürede sona ermesi nedeniyle bu bildiri dağıtılmadı.

Sertek deneyimi

Gebze, küçük bir kıvılcımın büyük alevlere dönüşebileceği bir sanayi bölgesi. Sermaye düzeni de bu gerçeğin farkındadır. Burada çakılan bir kıvılcımın alevlenmesini engellemek için tüm kurumlarıyla dört bir yandan saldırıyor. Her türlü hileye başvuruyor, her türlü olanağı devreye sokuyor.

Geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen belediye işçilerinin direnişi bu sayede bitirildi. Halen sürmekte olan **Polisan**, **Asmaş** vb. direnişler aynı şekilde bitme noktasına getirildi.

Sertek işçilerinin önemli bir kesimi burjuva ideolojisinin, hem de RP ve MHP türünden en gerici biçimlerinin etkisi altındadırlar. Direnişin bitirilmesinde bu çok önemli bir rol oynamıştır. Tüm bunlara rağmen, komünistlerin yol göstericiliğinde eyleme geçen **Sertek** işçileri, sınıfı devrimcileştirmenin yolunu bir kez daha göstermişlerdir. Bugünkü zayıflıklarına yenilse de, en geri bilinçli işçilerin dahi militan bir eylemliliğe çekilebilmeleri, komünistlerin önderliğinde harekete geçebilmeleri çok şeyi anlatmaktadır.

Kuşkusuz direnişi kuşatmada komünistlerin çok değişik nedenlerden kaynaklanan eksiklikleri vardır. Fakat yek vücut davranabilen düzen cephesinin çok yönlü kuşatmasını etkisizleştirmek de bugünden yarma başarılabilecek bir iş değildir. Bunu görmek, sabırlı ve soluklu davranmak gerekiyor.

Sendika bürokratları, bizim boşluklarımızdan da yararlanarak, geri bilinçleri üzerinden işçileri denetimleri altına almayı başarabiliyorlar. Gelinen yerde **Sertek** patronu sendikanın yetki kararına itiraz etmedi. **Sertek** işçileri sendikanın uzlaşıcı tutumlarına karşı şimdiden uyanık olmalıdırlar. İşveren öncüleri işten çıkararak işçileri öncüsüzleştirmeye çalışacaktır. Bunun hazırlıkları şimdiden yapılmakta, 80 işçinin atılacağı söylentisi yayılmaktadır. 80 kişi atılmasa bile, öncü olarak tespit edilen işçileri atmanın hesabı yapılmaktadır.

Sertek işçileri, doğal öncülerinden oluşan işyeri komitesine sahip çıkmalıdırlar. Onu güçlendirmeli ve sürekliliğini sağlamalıdırlar. İşçiler sendikalarına da sahip çıkmalıdırlar. Fakat sendika bürokratlarının uzlaşıcı ve geriye çekici tutumlarına karşı da mücadele etmelidirler. Sendikayı harekete geçirecek bir tarzda tabandan denetim oluşturmayı başarabilmelidirler. Önümüzdeki süreçte gündeme gelebilecek tensikatlara karşı örgütlülüklerini güçlendirmelidirler. Özellikle öncü ileri işçiler, gerici burjuva ideolojilerinin etkisi altında bulunan sınıf kardeşlerini duyarlı hale getirmek için ısrarlı ve bilinçli bir çaba ortaya koymalıdırlar.

Sertek işçileri, "Hak verilmez, alınır!" gerçeğini kendi öz deneyimleriyle öğrendiler. Ancak, işçi sınıfı dişe diş bir mücadele ile sermaye düzeninin karşısına dikilmedikçe, politik bir güç olarak iktidar mücadelesi alanına çıkmayı başaramadıkça, bir takım kazanımlar elde etse bile bunları elde tutamayacaktır. **Sertek** işçileri kendi öz deneyimlerinden bunu da öğreneceklerdir.

E. DİYAR

Taşeron işçilerinin hoşnutsuzluğu yaygınlaşıyor

Çayırova Boru (Borutaş) taşeron işçileri (yaklaşık 40-50 işçi), 1 Mart günü, ücretlerinin asgari ücretten 10 milyona çıkarılması talebiyle iş bıraktılar. Ciddi bir ön çalışmadan yoksun olan bu eylem, patronun işçileri işten çıkarmasıyla, kapı önünde beklemeye dönüştü. İşçiler iş bırakarak kısa sürede zam alabileceklerini ummuşlardı. Bu sürecin gerektirdiği bedel ve çatışmaları hesaba katmamışlardı. Bekledikleri kolay gelişme gerçekleşmeyince, umutsuzluk ve ardından hızlı bir dağılma yaşandı. Aynı patrona ait **Kroman Çelik** ve **Yücel Boru**'da da taşeron sistemi ve benzer sorunlar var. **Borutaş** işçileri özellikle bu fabrikaların taşeron işçilerinden destek umdular. Temas kurmaya çalıştılar. Fakat patron, Mart ayında zam yapacağı, taşeron işçilerini yavaş yavaş kadroya alacağı yalanlarıyla bunun önünü kesmeyi başardı. Diğer taraftan, bu üç fabrikanın kadrolu işçilerinin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi, bu süreçte izlediği tutumla kapitalist işverene hizmet etti. Bu hainler taşeron işçilerinin kadrolulardan destek beklememeleri gerektiğini söyleyecek kadar pervasızlaştılar. Adeta direnişi bitirmek için uğraştılar.

Servise bildiri dağıtımında tanıştığımız bir işçi aracılığıyla **Borutaş** direnişinden haberimiz oldu. Bu sırada direniş dağılma/yenilme aşamasındaydı. Üretimin durdurularak işyerinin işgal edilmesi dışında bir çıkış yolu olmadığı doğrultusundaki müdahalemiz çok sınırlı sayıda işçide yankı bulabildi. İşçilerin önemli bir kısmının devrimcilerin desteğine soğuk yaklaşımları, düzenle çatışmaktan kaçınmaları ve bu zayıflıkları aşmayı sağlayacak bir ön çalışmanın yokluğu, direnişin geldiği noktanın asıl nedenidir.

Sendikasız işyerlerinde veya taşeron işçilerde, yeni yılın Şubat-Mart ayı döneminde, yaygın bir hoşnutsuzluk ve buna koşut bir hareketlilik yaşandı. Bu dönemde ücretlere yapılan komik zamlar ya iş bırakmalara, ya da sendikalaşma çabalarına yol açıyor. Bunların çoğunu bizzat sendikacılar oyalayıp yorarak kırıyor. Yeterli hazırlıktan ve öncü müdahaleden yoksun bu direnişler, sendika bürokratlarının bulaşmadığı durumlarda ise, kendi zayıflıklarına yeniliyor.

Önümüzdeki dönemde bu hareketliliklere somut ve ısrarlı bir müdahalede bulunmak kritik bir önem taşıyor. Reformistlerin sendikalaşma mücadelesini örgütlemekten dahi kaçtıkları bir evrede, bu hareketliliklere somut ekonomik talepleri üzerinden militan bir önderlik düzeyi taşımayı başarmak durumundayız. Doğal ki biz bunu ekonomizm üreterek değil, toplam politik müdahalemizin bir parçası olarak yapacağız. Diğer taraftan, **Borutaş** direnişinin derslerini en azından **Kroman Çelik** ve **Yücel Boru** işçilerine taşımak sorumluluğu bölge örgütümüzün omuzlarındadır.

Gebze Bölge Örgütü

Faaliyetlerimizden...

Seçimlerden bu yana geçen süreçte sermayenin işçi-emekçi ve ezilenlere yönelik saldırılarını konu alan bölge komitesi imzalı bildirimizi **Güzeltepe, Mudurnutepe, Emek Mahallesi, Ulaştepe** semtlerine ve **Çayırova Cam (Şişe Cam), Ferro Döküm, Çolakoğlu, Sarkuysan, Omtaş** fabrikaları servislerine, Tuzla'daki özel tersane işçilerine sabah iş gidiş güzergahında dağıttık. Tüm servis dağıtımlarında aynı konuda ajitasyon konuşmaları yaptık.

Çayırova Cam servisinde olumlu tepkiler aldık. Bazı işçilerle belli bir temas imkanımız doğdu. **Sarkuysan, Omtaş** ve **Çolakoğlu** servislerinde ise soğuk davranan, bazen bildiri almayan tek tek işçilerle karşılaştık. Muhtemeldir ki, bu fabrikalara daha çok ülkedeki siyasal süreçler üzerinden yaptığımız müdahaleler, kimi işçilerdeki geri önyargıları kırmaya yetmiyor. Bu durumu da gözeten bir müdahale tarzı önem taşımaktadır. Yeni hükümetin ekonomik saldırı paketinin ve SSK, mezarda emeklilik vb. saldırı planlarının etkin bir teşhiri bu amaca hizmet edecektir. Aynı dönemde **Ferro Döküm**'e yönelik olarak hazırladığımız bildiriyi genel bildirimizle beraber dağıttık. Sonuçlarını önümüzdeki günlerde alacağız.

Kamu emekçileri yine Kızılay'daydı

Kamu çalışanlarının yükselttiği grevli toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinin kısmi gerilemesini fırsat bilen sermaye devleti, bu kesime yönelik saldırısında daha da pervasız bir tutum takındı. Kamu çalışanlarının bugüne kadar elde ettiği sendikal mevzileri dağıtmak isteyen düzen, bu kez elindeki "yargı" silahını kullanmaya başladı. Bir dizi kamu emekçileri sendikası hakkında kapatma davaları açıldı. İlk olarak Tüm Haber-Sen kapatıldı. Ciddi bir karşı koyuşun gerçekleştirilemediğini gören devlet, "yargı" silahını daha etkin kullanma yoluna gitti ve Eğitim-Sen'i ilk hedef olarak belirledi. KESK bünyesindeki en kitlesel sendika olması, bunun yanısıra reformist mücadele anlayışının bu sendika yönetimi ile neredeyse özdeşleşmiş durumda bulunması nedeniyle Eğitim-Sen özel olarak seçilmişti. Eğitim-Sen'e geri adım attırmak, kamu çalışanları hareketine ciddi bir darbe vurmak anlamına gelecekti.

Eğitim-Sen'in kapatılması davasının görüleceği 13 Mart günü, ülkenin dört bir yanından gelen kamu çalışanları, Kızılay'ı zaptettiler. 13 Mart'ı önceleyen günlerde Güvenpark'ta başlatılan oturma eylemine polisin vahşi bir biçimde saldırması, eyleme katılan genel kitlede ve bunun yanısıra bizzat reformist-icazetçi mücadele anlayışının uygulayıcısı olan kimi sendikacıda da direnme eğilimi doğurmuştu. Bunun farkına varan düzenin kolluk güçleri, mitinge katılmak için Kızılay'a akan insanlara karşı açık bir engelleme tutumuna girmediler. Kızılay'a giriş engellenmek istenseydi, muhtemelen ciddi bir çatışma ortamı doğacaktı. İleriye dönük sonuçlarından dolayı devlet bunu göze almak istemedi. 20 binin üzerinde insan Kızılay Meydanı'nda buluştu.

Alana toplanan kitlede belirgin bir mücadele isteği ve eylem coşkusu vardı. Devletin kolluk güçleriyle önceki günlerde yaşanan gerilime rağmen, reformist sendika yöneticileri, "kazasız belasız" ve "barışçıl" bir eylem konusundaki alışkanlıklarını terketmediklerini kısa zamanda gösterdiler. Alana giren komünistlerin, devrimci basının ve gençlik kortejlerinin pankartlarını kapatmalarını istediler. Zira eylem onlarındı ve "destekçiler" bu reformistler nasıl isterlerse öyle davranmak zorundaydılar! Bu bildik gerici tavra komünistler tepki gösterdiler ve pankartlarını kapatmadılar. Kapatmaya başlayan devrimci basına da "pankartları açın" çağrısı yapıldı. Bunun üzerine sendikacılar komünistlerin kortejini hedef alarak müdahale etmeye çalıştılar. Zor kullanma çabasına cepheden karşı konuldu ve yakındaki tüm devrimci basın ve gençlik kortejlerinde blok bir tavır örgütlendi. Bu gerici saldırı püskürtüldü. Bu saldırı ve karşı koyuşun o an için olumsuz tek yönü, genel kitle karşısında oluşan görüntüdür. Zira saldırıya hakettiği yanıtı alan sendikacılar, bu kez kitleyi devrimcilerden yalıtma çabasına girdiler. Ancak bu olumsuz görüntü, çeşitli sendikalarda devrimciler ve komünistler tarafından yürütülen teşhir faaliyetiyle tersine çevrildi ve bürokratlar üzerinde bir basınca dönüştürüldü.

13 Mart eyleminde, komünistler sınırlı da olsa pratik siyasal bir inisiyatif ortaya koymuşlar ve bu inisiyatif doğrultusunda devrimci grupların desteğini kazanmışlardır. Ankara'da kamu çalışanları alanında devrimci siyasal faaliyetin neredeyse olmadığı koşullarda, böyle bir müdahalenin taşıdığı önem açıktır. Sorun bunu doğrudan kamu çalışanları kitlesini hedef alan bir siyasal faaliyetin zemini haline getirip getiremeyeceğimizdir.

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

Başkent'e yürüyüş geleneği...

Sermayenin giderek yoğunlaşan saldırılarına karşı toplumun değişik kesimlerinde oluşan hoşnutsuzluk, yavaş yavaş eylemlilik sürecine dönüşüyor. Alanlar ve sokaklar, öğrenci gençliğin militan eylemleri başta olmak üzere, eylem adımlarıyla tanışıyor.

Ankara bu gelişen kitle eylemliliği sürecinde özel bir yere sahip. Önemli bir işçi, emekçi ve öğrenci kenti olmanın yanısıra, sermayenin başkenti olması, Ankara'nın önemini artırıyor. Son yıllarda gelişen bütün kitlesel eylemlilikler genellikle buraya yöneliyor ve doruk noktasını burada yaşıyor. Zonguldak maden işçilerinin yarattığı Ankara yürüyüşü geleneği, bugün değişik kesimler tarafından sürdürülüyor.

"Ankara'ya yürüme"nin iki karşıt anlamı var bugün. Birincisi; bugüne değin özellikle kamu çalışanları eylemlerinin çoğunluğuna yeni yetme sendika bürokrasisi tarafından kazandırılan reformist anlamdır. Bu, sermaye devletiyle ve sermaye düzeninin yasalarıyla uzlaşma arayışı içinde olan icazetçi reformist karakterdir. Her seferinde Başbakanlık kapısına kadar gelinmiş, fakat militan ve sınıf çıkarlarını dayatan bir mücadele tarzı yerine, herhangi bir hükümet temsilcisiyle görüşülerek "söz almak" tercih edilmiştir. Bu barışçıl yaklaşımın kamu çalışanları hareketini getirdiği nokta bugün tüm açıklığıyla ortadadır.

Sendika bürokrasisinin denetiminin kırılamadığı 8 Ağustos ve 15 Ekim işçi eylemleri de öz olarak bu karakterdedir. İşçi sendikalarının başındaki sermaye ajanlarının denetiminin kırılamadığı bu eylemler, bir mücadele aracı olarak değil, tersine, sermaye adına işçi kitlelerindeki öfkeyi boşaltmanın aracı olarak değerlendirilmektedir.

"Koordinasyon"un başını çektiği 20 Aralık Kızılay eylemi de yasal-icazetçi anlayışın gençlik hareketindeki yansımasıdır. Toplanan imzalar medet umulan meclise gönderilmiş, bekleme esnasında atılan devrimci sloganlar "hassasiyetle" susturulmak istenmiş, sermaye devletinin tepkisini çekecek hareketlerden ise özenle kaçınılmıştır.

"Ankara eylemleri"nin birincisine karşıt ikincisinin karakteri, düzen içi taleplerin dışına taşan devrimci taleplerlerle ortaya çıkmasıdır. Düzen karşıtı konumlanış çabasıdır. Yukarıda sayılan eylemlerde de devrimci gruplar düzen karşıtı bir konumlanış ve militan bir mücadele çizgisi tutturma çabası göstermişlerse de, bunlar son derece sınırlı ve boğulan çabalar olmanın ötesine geçememiştir. Son aylardaki eylemlilikler bu yönüyle belirgin bir farklılık göstermektedir.

5 Şubat Kızılay eylemi, 24 Mart Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nin işgali ve kısmi olarak da 15 Mart kamu emekçilerinin eylemi militan ve devrimci bir çizgide gerçekleşmiştir. 15 Mart eyleminde bu karakter büyük ölçüde devrimci hareketler ile desteklemek için katılan öğrenci kortejlerinden beslense de, alana yer yer hakim olabilmiştir.

Özellikle öğrenci hareketinin kitle tabanında da son günlerde gözlenen bir olgu vardır. Devrimci bir inisiyatif geliştirilebildiği oranda, hızla kitle içerisinde zemin bulabilmektedir. Eylemlilik içindeki insanlar reformizmin bulanık platformunu kısa zamanda terketmekte ve militan bir mücadele içerisine girmektedirler. Gençlik içerisinde nispeten başarılan devrimci eylem birlikleri ya da platformları oluşturabilme yeteneğinin sınıfın mücadelesine de taşınabilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bunun başarılabilmesi, hem sol hareket saflarındaki saflaşmayı daha da belirginleştirecek, hem de reformizmin etki alanını daraltacaktır. Öte yandan, komünistler bu tür eylem platformlarında devrimci grupları sürükleme yeteneği göstermeyi başarabildiklerinde, partileşme sürecinde önü açılmakla kalmayacak, Kızılay Meydanı daha bir "kızıl" olacaktır.

Z. KURANEL

İstanbul'da Newroz kutlamaları

Newroz bizimdir, bizim kalacaktır!

Newroz ezilenlerin zalimlere başkaldırısını simgeleyen bir gündür. Bu özüyle yıllardır Kürt ulusal kurtuluş hareketinin bir mücadele günü olagelen Newroz'un devrimci tarzda kutlanışı, sömürgeci sermaye devletinin tüm çabalarına rağmen engellenemedi. Başta HADEP olmak üzere çeşitli kuruluşların Newroz kutlamaları için yaptığı başvurular reddedildi. Newroz'un gerçek içeriği ile kutlanması yasaklanırken, Nevruz bayramı adı altında bir dizi devlet töreni düzenlendi. Ne var ki, panayır havasındaki bu tür gösterilerle Newroz'u ehlileştirebileceklerini sananlar, bir kez daha yanıldılar. Ezilen halk ve emekçiler, Newroz'un isyan ateşini bu yıl da büyük bir coşkuyla tutuşturdular.

Tüm yasaklara inat Zeytinburnu'nda 10 bini aşkın insan Newroz gösterisi için biraraya geldi. Sermaye devletinin yoğun polis ablukası, gösterinin devrimci bir tarzda gerçekleşmesini engelleyemedi. Direniş Hareketi kortej halinde alana üstünü aratmadan girmek üzere polis barikatına yüklenirken, sermayenin kolluk güçleri saldırıya geçti. Komünistlerin de aktif desteğiyle polisler geri püskürtüldü. Gözaltına alınmak istenen arkadaşlar militan bir tarzda polisin elinden alındı. Alana devrimci dayanışmayı vurgulayan sloganlarla girildi. Kürt ezgileri ve "Newroz bizimdir, bizim kalacak!", "Şehit namır-m!" sloganları eşliğinde, Kürt halkının bayrak renkleriyle süslenmiş allı, yeşilli, sarılı kadınlar ve erkekler Newroz ateşinin etrafında halaya durmuşlardı.

Eylemde, PKK, Direniş Hareketi, Kaldıraç, MLKP ve EKİM temsil edildiler. PKK ve EKİM dışında anlamlı bir politik etkinlik gösteren olmadı. Newroz öncesinde İstanbul'un merkezi yerlerini ve fabrika çevrelerini afişleriyle donatan Ekimci komünistler, alanda da kuşlama ve yoğun afişleme gerçekleştirdiler. Açık alandan komünistler, "Çözüm devrimde, barış sosyalizmde!" ve "Biji Newroz! Newroz piroz be!" sloganlarının yer aldığı iki pankart ve çok sayıda dövizle alanda yerlerini aldılar. Yaygın bir Newroz bildirisi dağıtımı eşliğinde Kızıl Bayrak satıldı, yaygın bir kuşlama gerçekleştirildi. Yine çok sayıda Kızıl Bayrak afişi alanın çeşitli yerlerine asıldı.

Komünistler olarak, alana taşığıdığımız kitlenin coşkusu, disiplini ve devrimci refleksleriyle alanda geniş bir etkinlik yarattık. Gür bir sesle haykırdığımız sloganlarımızı kendi dışımıza taşımayı başardık. Bir çok Kürt genci sloganlarımıza katılarak, devrimin ve sosyalizmin şiarlarını haykırdılar.

Kürt ulusal hareketinin pankartları arasında en çarpıcısı "Barışa da, savaşa da varız!" pankartı idi. "Yaşasın PKK!", "Şehit namırın!", "Newroz bizimdir, bizim kalacak!" gibi şiarlar da gür bir tarzda haykırıldı.

Alandan kortejler halinde ve devrimci sloganlarla ayrılmdı. Polislerin yol boyunca dizildiği, panzerlerin güvenlik önlemleri aldığı bir km.lik bir yürüyüşten sonra, HADEP'in ısrarı üzerine pankartlar indirildi. Dağılma uyarılarına rağmen kitlenin büyük bir bölümü türkü ve marşlarla Topkapı'ya kadar yürüdü.

10 bini aşan bir kitleselliğe ulaşan ve devrimci bir coşku ve kararlılık yansıtan gösteriye polis saldırmaya cesaret edemedi. Zaten yükselmekte olan kitle hareketinin militanlaşma eğilimini kışkırtabileceği kaygısıyla polis ablukasıyla yetinildi. Emekçi semtlerinde kutlanan bir dizi Newroz gösterisine yaklaşım, bazı istisnalar dışında, benzer tarzda oldu. Bunun bir örneği de Esenyurt'ta bir grup devrimci ve komünist emekçinin tutuşturduğu Newroz ateşi sırasında yaşandı. Kitleye azgın bir biçimde saldıran jandarma, militan bir direniş tavrı sergileyen insanlardan 7'sini gözaltına aldı. Aralarında üç komünist devrimcinin de bulunduğu göstericiler işkence gördüler. Ardından hiçbir hukuki gerekçe olmadan tutuklandılar. Mahkeme sırasında devletin kontra güçleriyle yapılan bir telefon görüşmesinin ardından verilen bu siyasi karar, sömürgeci sermaye devletinin terörist yüzünü bir kez daha ortaya sermiştir.

İstanbul'dan komünistler

İzmir'de Newroz ve komünist faaliyet

Bu yılki Newroz faaliyetlerimiz dar bir zamana sıkışmakla birlikte, yoğunlaşmış bir biçimde ve kayıp vermeden gerçekleştirildi.

Son dönemde kazandığımız güçleri organize etme planındaki zayıflığımız azami seferberliğimizi etkiledi. Dolayısıyla faaliyetimizi sınırlı güçlerle yürütmek zorunda kaldık. Fakat sistemli, planlı ve disiplinli bir çalışma tarzı izledik. Çalışmanın planlandığı bölgeler, hedef aldığımız, politik faaliyetimizi süreklileştirdiğimiz alanlar oldular. Yüzlerce Newroz afişi daha çok fabrika güzergahlarına, işçi ve emekçi semtlerine taşındı. **Sümerbank, İzmir Basma Sanayii, Kula Mensucat, DYO, Durelux, Orkide** fabrikalarının güzergahları ve **Güzeltepe, Yamanlar, Gültepe, Çiğli, Altındağ, Çamdibi, Salhane** ve **Körfez** bölgelerinde afişlemeler yapıldı. Yanısıra **Güzeltepe** ve **Yamanlar**'da yoğun olarak yazılama gerçekleştirildi. Yazılama faaliyetinde; "Biji Newroz! Biji sosyalizm!", "Kahrolsun sömürgecilik! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!", "Kahrolsun milli zulüm!", "Katil devlet-katil polis!", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Halkların kardeşliği sosyalizmde!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Ekim, devrim, sosyalizm!" sloganları öne çıkarıldı. Faaliyetlerimizde mümkün olduğunca işçi ve emekçilerle yüzyüze gelmeye çalıştık. Tepkilerini alma ve yeni ilişkiler çıkarma çabası içinde olduk.

Bu faaliyetlerimizin yanısıra, sözlü propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürüttük. İşçi evlerinde ve çalışma gruplarımızın toplantılarında Newroz'un tarihsel-siyasal içeriği anlatıldı. Faşist sermaye devletinin '96 Newroz'unu "Türklük dünyası"nın bayramına çevirme saldırısı teşhir edildi. Modern Kawa'ların modern Dehak'lara karşı kavga bayrağını yükseltmeleri gerektiğinin propagandası yapıldı. Bu faaliyetimiz devrimcileşme süreci yaşayan unsurları motive eden bir etki yarattı.

* * *

Sermaye devletinin özellikle bu yıl Newroz'u ehlileştirmek doğrultusundaki yoğun çabaları İzmir'de de boşa çıkarıldı. Resmi "Nevruz" kutlamaları düzenleyen devlet, Newroz'un alanlarda kitlesel bir tarzda kutlanmasından duyduğu korkuyla yapılan başvurulara izin vermedi. HADEP tarafından Konak İlçesi parti binası önünde bir kutlama gerçekleştirildi. Kadınlar tilili çekip gençler, çocuklar halaylara durdular. Daha sonra Konak Meydanı'na yürümek isteyen bin kişilik kitleye sermayenin kolluk kuvvetleri köpeklerle saldırdılar.

Özellikle Kürt nüfusun yoğun olarak oturduğu **Kadifekale, Gültepe, Yamanlar, Gürçeşme, Cennetçeşme** gibi semtlerde yoğun polisiye önlemler alınarak kitlelere gözdağı verilmeye çalışıldı. Ancak gece boyunca, komünistlerin de katılımıyla, başta **Yamanlar** ve **Kadifekale** olmak üzere pek çok emekçi bölgelerinde Newroz ateşleri yakıldı. Halaylardan "Biji Newroz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları yükseldi.

İzmir'li komünistler

Antakya'da Newroz faaliyetleri

Antakya'da 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü ve Newroz kutlamalarını konu alan etkin bir yazılama- afişleme faaliyeti yürüttük ve bildiri dağıttık.

Faaliyetlerimizi hiçbir kayıp vermeden tamamladık. İlk olarak, **Armutlu, Elektrik, Gazi** mahalleleri ile **Harbiye** beldesinde yazılama faaliyeti gerçekleştirdik. Çalışmamız düşman tarafından farkedildi. Yoldaşlarımızın bölgeye terketmede ağır davranmaları nedeniyle düşmanla bir süre kovalamaca yaşandı.

İkinci çalışmamız ise, Newroz ile ilgili merkezi afişlerimizin kentin değişik alanlarında yapılması oldu. **Yeni Sanayi, Güzelburç, K. Dalyan** ve **Harbiye** beldeleri ile **Armutlu, Elektrik** ve **Gazi** mahallelerinde yaygın bir afişleme faaliyeti yürüttük. "Yaşasın Newroz!" başlıklı yerel bildirimizi ise, 20 Mart günü, **Armutlu, Elektirik** ve **Turunç** mahalleleri ile **Yeni Sanayi**'de dağıttık.

Antakya'dan Ekimciler

Mevzi direnişlere öncü müdahale

Komünistler, işçi sınıfının taleplerine ve işçi hareketliğinin her biçimine, devrimci sınıf mücadelesinin genel ihtiyaçları çerçevesinde yaklaşırlar. İşçilerin hak ve talepleri bir eylemliliğe konu olmuşsa, bunlar en geri biçimler içerisinde dile getirilmiş olsa bile, bir duyarlılığın ifadesidirler. Komünistlerin görevi bu duyarlılıktan devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek için en iyi biçimde yararlanmaktır.

Bu düzende en basitinden en temel olanına dek tüm sorunlar kapitalist sistem kaynaklıdır. Gerisinde sermayenin egemenliği, onun sınıfsal ve iktisadi tekeli ve nihayet azami kâr hırsı yatmaktadır. Tensikattan taşeronlaştırmaya, sıfır sözleşme dayatmasından çeşitli hak gasplarına, zorunlu mesailerden maaşların geç ödenmesine kadar bu böyledir.

Sınıf mücadelesine sosyalist bakış, herhangi bir sorunu kendi içinde amaçlaştırmayacağı gibi, hiçbir sorunu da görmezlikten gelmez. Bugünkü bir çok mevzi direnişin sınırlı istemlere sahip olması ya da sözkonusu direnişlerin savunmaya dönük ve barışçıl karakteri, sınıf devrimcilerinin siyasal müdahale ve önderlik görevlerini esasta etkilemez. Komünistler işçilerce o an için görülebilen ile temel gerçekler arasındaki bağlantıyı anlaşılır bir tarzda işlemek, mevzi direnişleri genel bir mücadelenin bir alt basamağı olarak değerlendirmek perspektifiyle hareket ederler. Kaldı ki sorun yalnızca işçilerin fabrikada yaşadıklarının kurulu toplumsal sistemle bağını doğru kurmak ve anlaşılır bir tarzda işlemekle sınırlı da tutulamaz. Kendiliğinden ortaya konan duyarlılık bir imkandır. Komünistler bu imkandan yararlanarak sınıf kitlesinin dikkatini fabrika yaşamının dışına, toplumsal ve siyasal yaşamın tüm alanlarına ve temel sorunlarına çekerler. Direnişlerin devrimci mevzilere dönüşmesi, devrimci sınıf mücadelesinin birer okulu olabilmeleri, işçilerin politik kazançlar elde edebilmeleri, böylesi bir çabayı gerektirir. Direnişe konu olan taleplerin elde edilip edilmediği yalnızca sonuçlardan biridir. Sorunun esası da değildir, olmamalıdır. Asıl önemli olan, sınıfın temel ve uzun vadeli çıkarlar düzleminde elde edilen sonuçlardır. Kaldı ki, sözkonusu taleplerin elde edilebilmesi ve elde edilen bu hakların korunabilmesi de, genellikle işçi sınıfının genel sınıf ilişkileri planında politik açıdan ortaya koyacağı kuvvete bağlıdır.

İşçilerin kapitalistlere karşı gündelik iktisadi ve sosyal hakları için verdiği mücadele, sınıf mücadelesinin yalnızca bir alanıdır. Kendi başına kaldığında, bu son derece dar bir zemindir. İşçi sınıfı toplumdaki nesnel konumuyla tarihsel sorumluluğu olan öncü bir sınıftır. Genel toplumsal ve siyasal çelişkilerin devrimci tarzda çözümü, bu sınıfın ortaya koyacağı örgütlü politik kuvvete bağlıdır. Yalnızca kendi sorun ve taleplerine karşı değil, toplumdaki tüm çalışan ve ezilen sınıf ve tabakaların kaderine karşı da sorumludur. Bu nedenle bir işletme ya da bir fabrikadaki şu ya da bu sorun nedeniyle başlatılan eylemlilikte işçilerin haklı olduklarını söylemek yetmez. Bu kadarını kendileri de bilirler ve bunu söylemek kendi başına kimseyi devrimci yapmaz.

Bugün işçi sınıfı toplumsal ve siyasal yaşama karşı fazlasıyla duyarsızdır. O yalnızca kendisini ilgilendiren kısmi haklarla ilgilidir. Oysa bu ülkede özgürlüğün kırıntısı yoktur. Ülkenin zenginlikleri emperyalizme peşkeş çekiliyor. Devlet emperyalizmin emireri gibi davranıyor. Yıllardır yanıbaşımızda kendi ulusal özgürlüğü için direnen kardeş bir halk kirli bir savaşta katliamdan geçiriliyor. Vahşet insanlığı kirletip bitiriyor. İşkenceler, sokak infazları, cezaevi katliamları olağan uygulamalar haline getirilmiş. Ülkeyi katiller, işkenceciler, vurguncular, rüşvetçiler, din tacirleri yönetiyor. Kapitalist ekonomide krizin yarattığı, sömürgeci kirli savaş harcamalarının ise katladığı fatura, sürekli olarak işçilere ve çalışanlara ödetiliyor. İşçi sınıfı bugün hala tüm bunlara ilgisizdir. Gelişmeleri kendi dışında görüyor. Yalnızca iş ve ekmekle, gündelik hak kırıntılarıyla ilgili olabiliyor. Oysa çürüyen burjuva rejim kendisi

ile birlikte işçi sınıfı ve emekçileri de çürütüyor. Burjuvazi dev propaganda aygıtlarıyla işçileri afyonluyor. İşkence, zulüm, katliam, zamlar, Gümrük Birliği denilen yeni kölelik zinciri işçilerde bir duyarlılığa yolaçmıyor da "Musa ile Sarah"ın aşkı, hangi futbol takımının ne sonuç aldığı ilgiyle izlenebiliyor. İşçi sınıfı milyonların öncüsü olarak tarihsel sorumluluğunu hissetmiyor. Halbuki bu toplumda 60 milyona yetecek, gerçekten rahat, huzurlu ve mutlu bir yaşam düzeyi sağlayabilecek servet ve zenginlik yığını var. Fakat bunlar bir avuç asalağın mülkiyetinde bulunuyor. Onmilyonlarca insan aç, perişan, işsiz, evsiz, eğitimden ve kültürden yoksun yaşarken, bu bir avuç asalak servetlerini katlıyor, emekçilerin alınteri üzerinden safahat sürdürüyor.

Tüm bu rahatsız edici gerçekleri her fırsatta işçi sınıfına hatırlatmak, özellikle öncüleri üzerinden sorumluluğa çağırmak durumundayız. Her fırsatta ve her vesileyle. Durmak, yorulmak bilmeksizin. İşçi sınıfı tüm bunlara ilgisiz kaldığı müddetçe yeni hak kayıplarının önüne de geçemez. Sonuçta sefilce bir yaşam edilgenliğin bedeli olarak hep işçilerin kaderi olacaktır.

İşçilere dönük devrimci propaganda, ajitasyon ve eylem çağrılarına, sık sık "bu bizim işimiz değil, bize politika bulaştırmayın" sözlerinde dile gelen tepkilerin alındığı bilinmektedir. Kısmen liberal kuyrukçuların da tercümanı olduğu bu sözler, gerçekte, burjuvazinin yaptığı propagandanın geri bilinçli işçilerde ifade bulması ya da sınıf hareketi içindeki burjuva ajanlarının bilinçli tutumlarından başka bir şey değildir. Sınıfsal kurtuluşu için mücadele etmeyen bir işçi sınıfının burjuva politikalarının aleti olduğu, her dönem şu ya da bu burjuva partisi veya politikacısı tarafından kullanıldığı yeterince açıktır. Sözkonusu itirazın kendisi, işçileri burjuvazinin elinde oyuncak gören bir sınıfsal bakışın ürünüdür. Bunca adaletsizlik, sömürü ve zorbalığa rağmen, burjuva basın "dünyanın en uysal işçileri bizde" diye işçilerle alay etme gücü gösteriyorsa, bu, işçi sınıfının kendi celladı karşısındaki suskunluğunu gösterir.

Demek oluyor ki, mevzi direnişlere yaklaşımda kavranacak ilk halka, taleplerin sınırlılığını küçümsememek, fakat bu sınırlara da takılıp kalmamaktır. Özgül sorunlar ve istemler genel toplumsal ve siyasal sorunlarla birleştirilerek işlenmelidir. Hareket bu düzeye çıkarılmaya çalışılmalıdır.

Kuyrukçuluğun tersyüz edilişi: Mevzi direnişleri küçümseme

Liberal kuyrukçuluk burjuva ideolojisinin bir biçimidir. Bugünkü işçi hareketi karşısında oynadığı rol, kendiliğinden hareketin sınırlarını abartarak göklere çıkarmak ve böylelikle işçilerin gözleri önüne sis perdesi çekerek onları devrimci görevlerinden uzak tutmak olmaktadır. Kuyrukçuluk tarafından işçi eylemlerinin en geri biçimleri bile devrimci sınıf eylemliliği olarak övülür. İşçi dalkavukluğu olarak ortaya çıkan bu tutumdan umulan politik beklenti kolay güç olmaktır. Oysa ki, kendiliğinden bilince sahip ve eylemliliği bununla sınırlı bir işçi sınıfının emekçi yığınlara önderlik edebilmesi mümkün değildir. Kendiliğinden bilinç politikada burjuva bilincin sınırlarını aşamaz.

Elbette kendilğinden hareketin bu sınırlılığı, komünistler için, onu küçümsemenin nedeni sayılamaz. Böylesi bir hareketliliği küçümseyip ondan uzak durmak, işçi hareketi karşısındaki devrimci sorumluluğa tümden sırtını dönmektir. Kuyrukçuluk mevcut koşullara teslimiyet ve tapınma ise, hareketi küçümseme ve ondan uzak durma, sol lafazanlık içerisinde devrimci görevlerden kaçıştır. Zorluklar karşısında ortaya çıkan bir başka teslimiyet biçimidir.

Komünistler, elbette mevzi eylemlerin taşıdığı sınırlılığa dikkat çekerler. Fakat bunu onu küçümsemenin değil, tersine, ileri talepler üzerinde geliştirilecek bir eylemliliğe geçiş ihtiyacına vurgu için yaparlar. Sorun bir kez daha objektif durumu doğru değerlendirmek ve devrimci görev ve sorumluluğu isabetle saptamaktır.

Kitle hareketi geri ve alt biçimlerden ileri ve üst biçimlere, basitten karmaşığa doğru bir gelişme diyalektiği izler. Devrimci propaganda da sık sık kullanılan "düzenin topyekün saldırısına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik, örgütlü, politik toplu karşı çıkışı", bir dizi alt ve ara aşama içerisinde yoğrulmayı ve bu yoğrulma sürecini devrimci bir önderlik altına yaşanmasını gerektirir. Hareketin gelişip serpilmesi, iktisadi istemlerin dar sınırlarından

kurtularak siyasal bir mecraya yükselmesi, ancak sayısız özel, tekil, hatta son derece sınırlı taleplerle başlayan bir eylemlilik sürecinden geçilerek olanaklı hale gelebilir. Güç, enerji, deneyim, örgütlenme, kararlılık, militanlık, fedakarlık, korku duvarını aşmak vb., böyle bir eylemlilik sürecinden geçerek kazanılır.

Evrensel deneyimler bir yana, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi bunun örnekleriyle doludur. İşçi hareketinin yakın tarihine bakıldığında görülecektir ki, Zonguldak maden işçilerinin '90 yılının son aylarındaki eylemlilik fırtınası toplusözleşme sürecinin tıkanması üzerine başladı. Çok geçmeden Zonguldak, işçilerin işgal ettiği bir kente dönüştü. Ardından Ankara yürüyüşü gündeme geldi. İktisadi hak istemleriyle başlayan eylemlilik bir anda siyasal bir boyut kazandı. Eylem Mengen barikatına takılarak kırıldı. Fakat toplumun tümünde hissedilen bir sarsıntıya yolaçtı. Hareketteki dönemsel gerilemeye rağmen bu etki kaybolmadı ve sonraki süreçte açığa çıktı. İzmir, Adana, İstanbul vb. bir dizi kentten Ankara'ya yürüyüşler düzenlendi. 20 Temmuz ve 15 Ekim eylemliliklerinde görüldüğü üzere, yüzbinlerce işçi Ankara meydanlarını işgal etti. Onbinlerce memur ve binlerce öğrenci Kızılay meydanını devrimci gösteri alanı haline getirdi. Mengen'de barikatlar işçi eylemini kırdı. Fakat 15 Ekim'de Ankara girişlerine düzenin kolluk kuvvetlerince kurulan barikatlar parçalandı. Paşabahçe işçileri 21 günlük işgalle sermaye hükümetine geri adım attırdılar. Ardından en başta Aras Kargo'daki militan işgal sayılmak üzere işçiler sayısız kez işyerlerini işgal ettiler. Bugün işyerlerini işgal, en olağan işçi eylemliliklerideri biridir. '87-90 dönemindeki sakal ve bıyık kesme eylemleri yerini '91 yılından sonra işyerlerini işgalelere ve Ankara'ya yürüyüşlere bıraktı. İpragaz, Polisan işçileri aylar ve hatta yıllara yayılan bir direniş sürdürüyorsa, bunda Kağıthane vb. yerlerdeki işçi eylemlerinin bıraktığı mirasın etkileri vardır. Bu eylemliliklerin bir çoğu yenilgiyle sonuçlanmış olsa bile.

Demek ki, ne işçi sınıfı bir anda temel toplumsal sorunlara sahip çıkarak toplumsal yaşamın kaderine el koyabilir. Ne de "topyekün karşı mücadele" durup dururken ortaya çıkar. İşçi sınıfı hareketi, siyasi iktidar mücadelesi arenasına, deneyimlerle yoğrula yoğrula, düşe kalka, ani sıçramalar ve geriye düşüşler yaşayarak, kendi pratiğinden öğrene öğrene ve önderliğini zorlu süreçler zincirinde sınayarak adım adım çıkar.

Yetkinleşme ve deneyim birikimini artırma süreci

Kitle hareketi ya da mevzi direnişlere müdahalenin büyük önemi yalnızca kitle hareketliliğinin devrimci gelişme ihtiyacından kaynaklanmaz. Bu aynı zamanda, örgütü dönüştürme, sınıfı kazanma, örgütün proleter sınıf tabanını ve kimliğini güçlendirme, deneyim birikimini artırma, kadroyu sınıfın devrimci önderi durumuna yükseltme ve nihayet örgüt olarak devrimci sınıf önderliği düzeyine ulaşma ihtiyaç ve hedefleri bakımından da önemsenmesi gereken temel önemde bir görevdir.

Sınıf hareketine önderlik görevinde yetenekli ve yetkin propagandacılar, ajitatörler, eylemciler, örgütçüler yetiştirmek mi gerekiyor? Sınıfa güven veren, sınıf üzerinde ideolojik-siyasal, örgütsel ve manevi otoritesi güçlü bir örgütsel gerçekliğe/partiye ulaşmak mı istiyoruz? Kitle bağları gelişmiş, işçilerin öncü, ileri, devrimci mücadele görevlerini omuzlayacak kesimini örgüte kazanmak mı istiyoruz? Çelikleşmiş bir kadro birikimi, deneyimi güçlü, sınıf sezgisi tam, görev anlayışı ve disiplini sorunsuz, politik uyanıklığı kıvraklıkla birleşen bir proleter devrimciler örgütü mü yaratmak istiyoruz? Tüm bunların gerçekleşeceği alan, kitle eyleminin devrimci ihtiyacına cevap verecek cesur, girişken, ısrarlı ve soluklu bir siyasal pratiktir. Ve mevzi direnişler, bu açıdan hemen her türlü imkanı sunan eylemliliklerdir. Kuşkusuz ki, hareketimizin ideolojik-siyasal çizgisinin kadrolarınca içselleştirilmesi ve süreklilik taşıyan bir önderlik bir veridir burada.

Örgütümüz, öncelikle de mahalli yönetici organlarımız, son bir yılın pratiğini bu açıdan ve bu gözle enine boyuna irdelemelidir. Önümüzdeki süreç için büyük bir imkan olabilecek, önemli açıklıklar sağlayabilecek bir deneyim yığınına sahip olduğumuz görülecektir. Sözünü ettiğimiz deneyimi bilince çıkarmak ve örgüt olarak bundan yararlanmasını bilmek bizim için ertelenemez bir görevdir.

Devrimcilik, olumlu pratiğinden güç almak,

olumsuzluklarından, zaaf ve yetersizliklerinden öğrenme gücü demektir. Sürecin olumlu yanlarının, kazanımlarının bilincinde olmayan bir devrimcinin, mevzilerini bilinçli bir tarzda koruması ve güçlendirmesi, emeğine sahip çıkabilmesi de beklenemez. Yetersizlik ve zaaflarına bakma gücü gösteremeyenlerin ise soluklu, hırslı, inatçı devrimciler olabilecekleri, kendilerini daha ileri bir düzeyde üretebilecekleri düşünülemez.

* * *

Son bir yılda büyük sanayi kentlerinde gerçekleşen mevzi grev ve direnişlere örgütsel müdahale, hareketimizin üstünlükleriyle zaaflarını bir arada ortaya çıkaran bir işlev görmüştür. İdeolojik açıdan sağlamlık, devrimci sınıf çizgisinde ve yöneliminde ısrar, temel politik sorunlarda isabet ve bunları militan bir faaliyet kapasitesiyle birleştirebilmek gücü, üstünlük alanlarımızdır. Mahalli alanda siyasal müdahalede inisiyatif ve yaratıcılık, faaliyetin bütünlüğü ve sürekliliğini gözetmede istikrar, eylemliliğin ara aşamalarında politik kıvraklık ve ustalık, politik çabasının ürünlerini devşirmede ısrar ve örgütsel beceriklilik alanlarındaki ciddi yetersizlikler ise zaaf alanlarımızı göstermektedir.

Yetersizliklerimiz hiç de örgütün pratik açıdan bir çaba ortaya koyup koymamasıyla ile ilgili değildir. Bu dar sınırlar içerisinde bakıldığında, bu alanda, tüm yetersizliklerine rağmen geleneksel devrimci gruplardan daha ileri bir siyasal pratiğin temsilcisi olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kıyaslama, sınıfın devrimci önderlik ihtiyacını karşılamakla ilgilidir. Yetersizliklerimizi ve zayıflıklarımızı tahammül edilemez kılan da budur. Bu nedenle sorunlarımızın mahiyetinin doğru kavranması ayrıca önem taşımaktadır.

Direnişlerin öncülerine yaklaşım

Her zaman böyle olmayabilir. Fakat bugünün mevzi direniş ve grevlerinin seyri ve nasıl sonuçlanacakları büyük ölçüde direnişe fiilen önderlik eden ve işçiler içinde şu ya da bu nedenle etkinliğe ve otoriteye sahip olan işçilerin tutumuna bağlıdır. Bu nedenle direnişe politik müdahale ve yönlendiricilik çabası, direnişin öncüleriyle işlevsel ve başarılı bir ilişkinin kurulabilmesini de gerektirir.

Direniş önderliğinin niteliği, eylemliliğin ortaya çıkış koşulları ve işçi hareketinin bugünkü düzeyinden soyutlanarak ele alınmamalıdır. Elbette istisnalar olacaktır. Kimi yerlerde politik bilinç olarak ileri ve az-çok siyasal kararlılığa sahip öncü, ilerici ya da devrimci işçiler olacaktır. Öncü ve ileri işçilerin daha çok kendiliğinden hareketin öne çıkardığı güçler oldukları ve kendiliğinden hareketin özelliklerini üzerlerinde taşıdıkları görülmelidir. Direnişte olsun olmasın, bu öncü kuşağın gerekli siyasal bilince, militanlığa, kararlılığa, ataklığa sahip olamayışında şaşılacak bir şey yoktur. Hatta bu kuşağın işçilerin geriliğini öne sürerek geri durma eğilimleri göstermelerinde de. İşten atılma korkusunun ya da devlet terörünün bu tip işçileri geri duruşa, yılgınlık göstergesi tutumlara ittiği de bilinmektedir.

Tüm bunlar gözetilmesi gereken zayıflıklardır. Bunlara prim vermek de gerekmiyor. Komünistler, gözettikleri bi zayıflıkları öncü işçilere karşı sekterleşmenin, yıkıcı bir çabaya girmenin zemini olarak değil, devrimci sorumluluğu doğru kavramanın verileri kabul ederler. Etkili bir propaganda, ikna edici bir çaba, kendi deneyimi üzerinde politik bir eğitim, kitleyi siyasal etkileme üzerinden yaratılacak taban basıncı, müdahaledeki kesintisizlik, güven veren militan pratik, iyi bir dostluk ve nihayet öncü olmasının sorumluluğuna açık bir vurgu üzerinden, öncü ileri işçiyi kararlı bir mücadele çizgisinde ilerlemeye ikna edebilirsiniz. Bu, komünistlerin temsil ettiği ideolojik-siyasal çizginin öncü işçilerce o an onaylanmasıyla ya da komünist harekete yandaş olup olmamasıyla karıştırılmamalıdır. Bu düzeydeki bir ilerleme genellikle uzun sürece yayılan bir diyaloğun ürünü olarak gerçekleşir. Öncelikle gözetilecek şey, öncü ileri işçinin sahip olduğu üstünlükleri sınıfın eylemini geliştirmede kullanmayı başarabilmemizdir.

Oysa, sosyal-siyasal pratiğe baktığımızda durum tümüyle farklı gelişiyor. Geleneksel sol gruplar zayıflık ve geriliklere görmezlikten gelerek bir tür teslimiyet pratiği sergiliyorlar. Öylesine ki, dergi sayfalarını en cömert bir biçimde bu geriliklerin propagandasına açıyorlar. Ya da yer yer tersinden, geriliğe bir tepki olarak, sol sekter bir çizgiye düşülüyor. İlk yapılan işlerden biri reformizmin ve sendika bürokrasisinin etkisine açık olan öncüleri ya da

direniş komitelerini teşhir etmek çabası olabiliyor. Bilinçli bir gerici çabayla hareketi dağıtmaya, ilerlemesini engellemeye çalışanları elbette teşhir edeceğiz. Fakat sendikalizmin, reformizmin etkisi altındaki ilerici öncü güçleri reformist akımların ya da sendika bürokrasisinin yedeğine itme tutumundan kaçınmalıyız. Öncüleri etkileyip kazanmak, bunlara dayanarak hareket içerisindeki etkimizi artırmak zorundayız.

Sendika bürokrasisinin direniş komiteleri ya da işyeri temsilcilikleri üzerinde etkili olduğu biliniyor. Sözünü ettiğimiz bu etki, burjuva ajanı durumundaki bürokratlarla öncü ve ilerici işçileri aynı kefeye koymanın dayanağına dönüştürülmemelidir. Hain bürokratlar burjuvaziyle sınıfsal çıkar birliğine sahiptir. Oysa sözünü ettiğimiz işçilerin durumu burjuva ideolojisinin toplum üzerindeki gücü ve politik etkisinden beslenmektedir. İkisi iki ayrı olgudur ve iki farklı politik tutum konusudur. İlkini bir engel olarak söküp atmak zorundayız. İkincileri ideolojik-siyasal etkileme üzerinden kazanma şansına sahipiz.

Kaldı ki, devrimci bir alternatif yaratılmadan, direnişi sürdüren fakat onu devrimci-radikal bir eylem çizgisinden uzak tutan direniş komiteleri ya da işyeri temsilciliklerini tanımama çağrısı yapmak sonuçta harekete zarar verir. Direnişi önderlikten yoksun bırakır ve güçlerini böler. Geri eğilimleri körükler. Yıkıcı muhalefet diye tanımlanabilecek böylesi bir duruma düşmemek için kılı kırk yaran bir politik uyanıklık göstermek zorundayız. Nasıl ki eylem biçimleri soyut planda tasarlanıp harekete dayatılamazsa, aynı şekilde örgütlenme biçimleri de dışardan dayatılamaz. Örgüt biçimleri kitle hareketliliğine paralel olarak bu aynı hareketliliğin içerisinden çıkar. Bilinçli öncünün görevi ortaya çıkan örgüt biçimlerine devrimci bir işlerlik kazandırmaya çalışmaktır. Örgüt en nihayet bir araçtır. Sendika, işyeri komitesi, ya da direniş organları böyledir. Devrimci müdahale ve inisiyatif, tabanın devrimci basıncı ve etkinliği üzerinden devrimci işlevi olan araçlara da dönüştürülebilir. Ya da egemenlik ve inisiyatif reformist akımlarda, sendika bürokrasisinde olur, araçlar devrimci bir işlev yerine getirmekten uzak kalır. Öncelikle direniş komiteleri üzerinde kitlenin politik etkinliği ve basıncı oluşturulmalıdır. Komiteleşmenin tabanın iradesini temsil etmesi, kararlarının direnişçi kitlenin denetimine açık bir tarzda alınması yoluna gidilmelidir. Komite ya da komite üyelerinin değiştirilmesi, kitlenin inisiyatif ve kararına bağlı olmalıdır. Kısaca direniş örgütlerinde kitlenin basıncı ve inisiyatifi egemen olmalıdır.

Mevzi direnişlere müdahale pratiğinden kısaca bir kaç sonuç

Direniş boyunca sürdürülen faaliyetin direniş sonrasında bir kesintiye uğraması, hala da aşılamayan ciddi bir zaaftır. Bu durum sürece ve görevlere parti ve devrim bilinciyle yaklaşamamanın sonucudur. Çukobirlik ya da Küçükçekmece direnişleri boyunca ciddi bir emeği olan komünistler, direniş bitmiş olsa bile, yarattıkları mevzileri korur ve geliştirirler. Sözgelimi bu alanlara ilişkin ilgili organımız kaç tane propaganda broşürü yazmıştır? Devrim, sosyalizm, sermaye devleti, işçi sınıfının devrimci sorumluluğu vb. vb. sorunlarını belli bir sistematik içinde işleyen kaç propaganda ve teşhir aracı işçilere ulaştırıldı? Bu fabrika ve işletmelerde kitle ilişkilerimiz gelişiyor mu? Çevremiz genişliyor mu? Örgütlü çevre ilişkilerine sahip miyiz? Eğer bunca emek, ilişki ve imkana rağmen, hala da sözü edilebilir bir çevre örgütlülüğüne sahip değilsek, dönüp çalışmayı sorgulamamız gerekmez mi?

Pendik Belediyesi ya da Özel Tekstil deneyimleri, kitle çalışması ve mevzi direnişlere müdahale alanında, ilgili bölge örgütlerinin çalışmasında bir sıçrama tahtası işlevi görmüşlerdir. Fakat bu aynı deneyimler, ilişkilerin politik olarak kalıcılaştırılması, örgütlenmesi ve organizasyonu alanında kolayca giderilebilecek hataların sürüp gittiğini de kanıtlamaktadır. Özel Tekstil'de politik etkimiz altına giren, bir dönem için bağ kurulan ve yayınlarımızın düzenli okurları olan onlarca işçi ilişkisi kalıcı hale getirilemiyorsa, tek tek kişilerin sorumsuzluğuyla izah edilebilecek bir durum yoktur burada. Dışımızdaki kimi "sol" çevrelerin spekülatif ve yıkıcı çabalarıyla da izah edilemez. Sorun, sorumlu örgüt birimlerimizin kendisiyle ilgilidir. Politik etkimizin sonuçlarını örgütlemek zorundayız. Etkimizin gücü konusunda kuşku duymak için herhangi bir neden yok. Devrimci sorumluluk

ve girişkenliğin gücüyle her türlü yıkıcı ve gerici barikatı aşacağımızdan emin olmalıyız.

Öğrenci ya da daha genel bir ifadeyle geleneksel küçük-burjuva devrimciliğinin tipik davranışlarından uzak durmalıyız. Grup eylemini sınıf hareketliliği yerine ikam eden, hareketliliği grup eylemliliği olarak gösteren, işçi kitlesinin önüne geçip pankart açarak grup kitlesini kalabalık gösteren reklamcılıklardan uzak durmalıyız. Acelecilik, kısa vadeli sonuçlar peşinden koşmak, elde edemeyince sekterleşmek, bizim gibi düşünmüyorlar ya da isteğimiz gibi davranmıyorlar diye işçileri azarlamak veya tersinden geriliklere teslim olmak. Tümü de sınıf devrimciliğine yabancı anlayış ve davranışlardır. Biz parti ve devrim davasının temsilcisi devrimci marksist bir hareketiz. Grup çıkarları, rekabetçilik, umutsuzluk ve dalkavukluk bize yabancıdır.

Bir çok fabrika ve işletmede sözümona devrimci faaliyet yürütmeye gelen grupların yaptıkları ilk iş, hakkımızda yalana, spekülasyona, gerçekleri çarpıtmaya dayalı bir faaliyet yürütmek oluyor. Kağıthane'de böyle oldu. Gebze Belediyesi, Polisan, İpragaz, Küçükçekmece Belediyesi, Özel Tekstil, Çukobirlik, Türk-Traktör vb. fabrika ve işyerlerinde böyle oldu. Bugüne dek dönüp bu tür çabalara bakmadık. Fakat bundan sonra böylelerinin gerçek yüzlerini siyasal teşhire konu etmeliyiz. Elbetteki siyasal teşhir faaliyetimiz içerik, biçim ve düzey olarak onların yaptıklarından temelden farklı olacaktır. Öncelikle ve özellikle sınıfın devrimci eylemliliğinin önümüze çıkardığı görevleri gözeteceğiz. Düşman sermaye sınıfıdır ve mücadele bu sınıfa karşıdır. Kişisel sürtüşme, grupsal çekişme bizim işimiz değildir. Varsın meraklıları sürdürsün. Biz devrimci değer, çaba ve faaliyeti sahipleneceğiz. Yeri geldiğinde destek olacağız. Devrimciliği, devrimci değerleri zedeleyen tutum ve davranışlardan uzak duracağız. Böyle davranışları hor görerek aşağılayacağız.

* * *

İşçi eylemliliklerinde ve direnişlerde kitlelere seslenirken politik konumu tercih etmeliyiz. Pratiğimiz bu konumun hakkını veren bir düzey tutturmalıdır. Politik konum proleter sosyalizmidir. Öncü düzey ve örgütlü kimliktir. Doğru temelde yönlendirici bir çabadır. Faaliyette süreklilik, fedekarlık, yaratıcılık, militanlık ve politikada ustalıktır. Tüm bunların bir bileşeni olarak faaliyetin örgüt gücü ve ısrarını işçilere gösteren üstün temposudur. İşçileri devrimci mücadeleye, öncülerini devrimci örgüte çekecek şey de işte bu kuvvettir.

Bizi partiye sıçratacak ideolojik-siyasal çizgiye, kadro birikimi ve devrimci deneyime sahibiz. Herşey parti için ortaya konacak pratik çabaya kalmıştır.

Parti yalnızca bir özlem değil, saflarımızda bir tutku olmalıdır. Gerekleri yerine getirildiğinde, parti kimliği elle tutulacak kadar yakın olacaktır.

Polisan deneyimi üzerine

(Baştarafı s.19'da)

sendikacıların oyalayıcı tutumlarına teslim olmuşlardı. "Hatalar"ımız üzerine sözümona politika yapanlar ise bu gerileme karşısında çaresizdiler.

Sorunun üstünde bu kadar ısrarla ve ayrıntılarıyla durmuş olmamız, Polisan direnişinin kendi içindeki öneminden gelmiyor yalnızca. Esasen Polisan bir numunedir. Mevzi direnişlerin ve komünist hareketin bu tip direnişlerdeki üstünlük ve zayıflıklarının bir aynasıdır. Yetersizlik ve zayıflıklara ilişkin olarak kimi yerlerde kasten en uçlarda yapılan vurgu, yaşanan deneyimin gelecekte gözetilmesini amaçlamaktadır. Bu konuda Lenin'in bir vesileyle söylediklerini (üslubunu biraz kendimize uyarlayarak) yinelemek istiyoruz:

Devrimcilerin çoğunluğunun eğitimden ve deneyimden yoksun oluşu, bu tümüyle doğal olgu, herhangi bir özel korku yaratmıyor bizde. Görevler doğru bir biçimde belirlenmişse, bu görevleri gerçekleştirmek için yinelenen girişimler için enerji sahibiysek, geçici başarısızlıklar sadece küçük talihsizlikleri temsil eder. Devrimci deneyim ve örgütsel yetenek elde edilebilecek şeylerdir, yeter ki bunları elde etme isteği olsun, yeter ki eksiklikler kabul edilsin, devrimci eylemde bu eksikliklerin kabulü, sorunların yarı yarıya giderilmesi demektir.

T. SERDAR

Mevzi direnişlere müdahale çerçevesinde

Polisan deneyimi üzerine

İşçi eylemlilikleri ve etkinlikleri için doğru bir mücadele ve örgütlenme çizgisi önermek, reformist, uzlaşmacı, pasifist, kuyrukçu dayatmaları teşhir etmek yeterli değildir. Tüm bunların öncü bir pratik davranış çizgisiyle birleştirilmesi gerekiyor. Sınıf devrimcilerinin sorumluluğu bunu gerektirir. Polisan, hareketimizin işçilerle militan eylemlilik düzeyinde buluştuğu, kısa sürede güçlü bir saygınlığa ulaştığı, direnişin örgütümüzün katkılarıyla da kamuoyuna malolduğu bir fabrika oldu. Tam da bu nedenlerle örgütümüz JİTEM'in, siyasi polisin ve Türk-İş bürokrasisinin özel ilgi ve saldırılarına konu oldu. Sayısız kez yinelenen saldırılar karşısındaki militan tutum, saygınlığımızı ayrıca artırdı. Kısa sürede her bakımdan farklı bir düzeye ulaşmanın imkanlarına kavuşmuştuk. Devrimci müdahale üzerinden devrimci önderlik düzeyine çıkmıştık. MHP'nin etkisindeki bir kaçı dışında tüm işçilerle siyasal ve manevi bağlar kurulmuştu. JİTEM ve siyasi polisin saldırılarına karşı işçiler tarafından tam sahiplenilmiştik.

5 Ağustos'a bu koşullarda girdik. Ankara gösterisine gidilirken tablo şöyle şekillenmişti: Bir yanda işveren, taşeron, JİTEM, siyasi polis ve Türk-İş bürokrasisinin oluşturduğu karşı-devrim cephesi. Öte yanda direnişçi işçiler ve komünistler cephesi. MHP'nin etkisindeki işçiler, işçilerle komünistlerin ittifakına karşı çıksalar bile, karşı-devrim cephesi ile fiili bir işbirliğine girmemişlerdi henüz. Sendika bürokrasisinin etkisindeki temsilciler, sendika ağalarına karşı tok bir tutum alamamakla, uzlaşmacı önerilere eğilim duymakla birlikte, militan eylemlilikleri de sahipleniyor, komünistlere herhangi bir güçlük çıkarmıyorlardı. Karşı karşıya olduğumuz tablo gerçek bir saflaşmayı gösteriyordu ve bu henüz sürecin başında gerçekleşmişti. Güçlü olan ve doğru davranan, aradaki kesimleri kendi politikasının yedeğine çekecekti. Bir kez daha sınıf mücadelesinin katı gerçeğiyle yüzyüzeydik. Ve 5 Ağustos bir dönemecin başlangıcı oldu. 5 Ağustos politikada naifliğin affedilmez sonuçlara yolaçacağını, esnekliğin başarıyı besleyeceğini bir kez daha gösterdi.

Düzen cephesi 5 Ağustos'a tam bir hazırlıkla katılmıştı. Hesabı herhangi bir devrimci etkinliğe müsade etmemekti. Türk-İş bürokrasisi üzerinden işçi gösterisi resmi bir törene dönüştürülecekti. Bunu gerçekleştirmek ve devrimci etkinliği engellemek için Kırıkkale, Kayseri, Elazığ ve daha bir çok kentten MHP'li komandolar işçi giysileri içinde örgütlü bir tarzda gösteriye çekilmişlerdi.

5 Ağustos Ankara gösterisinde, komünistler Polisan işçileriyle birarada, Petrol-İş korteji eşliğinde yürüyorlardı. Polisan işçileri de bunu önden böyle istemişti. Bu durum önce polisi rahatsız etti, saldırı geri püskürtüldü. Ardından Türk-İş hainleri müdahale etti, sonuç vermedi. Polis ve MHP'li komandolar Polisan'da MHP'ye oy veren işçileri harekete geçirirlerken, Türk-İş bürokratları da Gebze Petrol-İş yöneticileri üzerinde basınç uygulayarak duruma müdahale edilmesini istiyorlardı. Karşı-devrim Polisan işçileriyle komünistleri birbirinden ayırmak, komünistleri yalıtmak istiyordu. Tüm bu baskı ve basınç Polisan işçilerini etkiledi. Direnişçi işçiler komünistlerin kortejin dışına çıkarılmalarını reddettiler. Fakat komünistlerden de şimdilik pankartlarını kapatmalarını ya da kortejin arkasına geçmelerini istediler.

Tam bu aşamada karşı-devrimin oyununu/ provokasyonunu bilinçlice boşa çıkarmak gerekiyordu. Yani politik esneklik zamanıydı. Polisan işçileri direnişçidir, fakat sınıf bilinciyle donanmış örgütlü devrimciler değillerdir henüz. Karşı-devrimin her cepheden uyguladığı basınçtan etkilenmeleri ve hatta politik bakımdan geri tutuma düşmeleri anlaşılır bir durumdur. Ne var ki gösterideki komünistler, bu provokasyonu boşa çıkaracak politik kıvraklığı gösteremediler. Devlet güçlerinin

işçilerle komünistleri karşı karşıya getirme oyununa prim verildi. Deneyimsizlik, öğrenci devrimciliğinin tipik davranışlarına itti bir kısım yoldaşımızı. Oysa ki işçilerle diyaloğu güçlendirmek ve işçi önerilerine açık olmak üzerinden, provokasyon boşa çıkarılabilir, direnişçilerle bağlar gelecekte daha da güçlendirilebilirdi. Geri adım gibi görünen böyle bir manevranın komünistlere kaybettireceği bir şey yoktu. Tersine, militanlık, kararlılık, direngenlik, ısrarlılık üzerinden işçilerle kurulan siyasal ve manevi bağlar gerçeği ışığında bakıldığında, böylesi bir tutum, işçilerin karşı-devrime karşı kinlerini artıracağı gibi, olumlu anlamıyla mahçup bir pozisyona da sürüklerdi. Komünistlik aynı zamanda bir önderlik sanatıdır. Saldırı zamanını iyi hesaplamak, daha güçlü saldırılar için bazen geri adım atmak gerekliliğinin bilincinde olmaktır. Devrimci irade, olguların ve sürecin doğru değerlendirilmesiyle devrimci dönüşüm gücüne ulaşır. Kendi başına kaldığında ise, kaba ve komplocu bir müdahaleciliğe dönüştüğü ve yıkıcı sonuçlar doğurduğu sıkça rastlanan bir durumdur.

5 Ağustos gösterisinde ancak komünistlerin yardımı sayesinde pankartlarını açabilmiş bir devrimci çevrenin Polisan işçileri içinde karalama ve spekülasyon konusu yaptığı "hatalar"ımız işte bunlardı. Bu aynı devrimci çevrenin, olay esnasında, karşı-devrimin provokasyonu, MHP'lilerin karşı-devrimci çabaları, sendika bürokrasisinin gericilikleri ve Gebze Petrol-İş yöneticileri ile kimi temsilcilerin gerilikleri karşısında suskunluğu seçmesi de dikkate değerdir.. Fakat biz bu devrimci çevrenin pragmatizmini, sorumsuzluğunu ve yer yer sergilediği gericilikleri bir yana bırakıp, sürecin seyrine dönelim.

Ankara gösterisindeki "hatalar"ımızdan hareketle estirilmeye çalışılan gerici rüzgara bir set çekmek hiç de zor olmadı. İl örgütümüzün konu ile ilgili broşürü karşı çabaları dizginledi. Gerici rüzgarın etkisi azaldı. Ne var ki faaliyetten bizzat sorumlu birimimizi kamçılamaya yetmedi. İşçilerde direnişin geleceğine ilişkin başgösteren umutsuzluk ve tutukluk, ilgili organımızı olumsuz tarzda etkiledi.

Dikkatli bir gözlemle bakıldığında, işçilerdeki gerileme eğilimi ile bölge çalışanlarımızın kavrayış ve deneyim zayıflığının büyük bir talihsizlikle üst üste düştüğü ve karşılıklı birbirini beslediği görülecektir.

Direniş yerinden politik müdahale kuşkusuz ki çok zorlaşmıştı. Çünkü JİTEM ve siyasi polis çok daha özel tedbirlere başvurmuştu. Anlaşılamayan ise şu oldu: Direniş sürecine devrimci müdahale ne tek başına direniş yerine gitmektir, ne de sendikaya. Yapılması gereken bir paket plan üzerinden müdahaleyi süreklileştirmek, geliştirmek ve yetkinleştirmektir.

Direnişe devrimci müdahale ve önderlik direniş yerine gitme sınırlarını aşmıştı artık. Önderlik görevi ve düzeyi bölge organını da aşmıştı. Gelinen aşama bir yeni durumdu. İhtiyaca cevap verecek politikalar oluşturmak, sınıf çalışmasında yetenekli ve deneyimli kadroları hızla alana kaydırmak gerekmekteydi. Mevzi direniş bütün bir bölgede örgütlenen merkezileşmiş bir faaliyete konu edilmek durumundaydı. İl önderliği sürece doğrudan girmek, direnişe müdahale ile yükümlü kadrolarla özel tarzda düzenlenmiş ilişkiler kurmak, süreci adım adım izlemek, her aşamada politik yönlendirici olmak, fabrika, işletme ve semt emekçilerinin desteğini çeşitli yol ve yöntemlerle harekete geçirmek göreviyle karşı karşıyaydı. Kentte süren öteki mevzi direnişlerle bir koordinasyon oluşturmak ve öncelikle direnişin fiili önderliklerini bu amaçla buluşmaya zorlamak bir başka ihtiyaçtı. Tüm bunlarla birarada politik müdahale yetkinleştirilmiş araçlarla sürdürülmeliydi. İşçilerde atılganlık ve kararlılığı güçlendirecek bir siyasal ve fiziki kuşatma uygulanmalıydı.

Ne var ki il örgütümüz soruna zamanında yeterli müdahaleyi yapamadı. Bölge örgütününü ataletine müdahalede ise gecikti. Gerekli müdahale yapıldığında ise, bu kez de polisin örgütümüzü çökertme saldırılarıyla karşı karşıya kalındı. Savunmaya zorunlu çekiliş, il düzeyinde Polisan'a dönük müdahalenin zayıflığıyla birleşince, kazanılan mevziler korunamadığı gibi, eylemliliğin (mahkeme sonuçlarını bekleme sürecine sokularak) çözülmeyle yüzyüze bırakılmasının önüne geçilemedi.

Barikatlarda savaşan, jandarmayla kıyasıya kavgaya giren, kol kıran ve kan döken, Polis ve JİTEM'in saldırıları karşısında komünistlere sahiplenen Polisan direnişçileri, gelinen aşamada

(Devamı s.17'de)

Bir fabrika çalışması deneyimi

Sınıfı devrimcileştirmenin ve işçi sınıfının öncülerini sosyalizme kazanmanın bir çok araç, yol ve yöntemi vardır. Bizzat fabrikada çalışarak içerden müdahale etmek, dışardan yapılan müdahaleleri içerden tamamlamak, bunların içinde en sonuç alıcı olanıdır.

Bu amaca yönelik olarak bir fabrikada çalışmaya başladım. Yaklaşık bir yıl geçmesine rağmen ancak yeni yeni ilk ilişkileri yakalayabiliyorum. Bu gecikmişliğin gerisinde benim deneyimsizliğim kadar, burjuvazinin çok iyi bir biçimde örgütlenmiş ve işçi sınıfını çok yönlü olarak kuşatmış olmasının önemli bir rolü var.

Fabrikanın omurgasını oluşturan az sayıda işçinin dışında, sürekli bir işçi değişimi var. Ücretler son derece düşük; beş yıllık işçiler dahi asgari ücretin biraz üzerinde alıyorlar. İşçileri harekete geçirebilmek açısından böylesine uygun bir zemin olmakla birlikte, işçiler örgütlenmek için çaba harcamak yerine kolay yoldan işi bırakmayı tercih edebiliyorlar. Çok sıradan gerekçelerle patron işçileri işten atabiliyor. Özellikle tazminat alacakları olan işçiler, tazminatsız atılmak korkusuyla 12-16 saat çalışabiliyorlar. Öte yandan ispiyonculuk ileri işçilerin dahi birbirlerine olan güvenlerini sarsıyor. Eski işçiler, '80 öncesinin tüm kazanımlarını kaybetmiş olmalarına rağmen, kendi küçük dünyalarını kurtarmak için sınıf kardeşlerine ihanet edebiliyorlar.

Tüm bu olumsuzlukların yanısıra, hızlı çalışma temposu, yemek aralarının kısa olması, servislerin erken kalkması, işçiler arasında diyaloğun gelişmesini engelliyor. Bu koşullarda işçilere fabrika içinde propaganda götürmek son derece güç oluyor.

Yoldaşlar bir çok kez fabrikanın sorunlarını işleyen ve işçileri sendikalaşmaya teşvik eden bir propaganda ve ajitasyon faaliyetini dışardan yürüttüler. Servis güzergahlarında yazılama, semtlerde bildiri çalışmalarıyla her alandan işçilere ulaşmaya çalıştılar. Dışardan yapılan bu müdahale son derece anlamlı olmakla birlikte tek başına yeterli değildi. İçerden müdahale ile tamamlanması gerekiyordu. Ama sınıf çalışmasındaki deneyimsizliğim nedeniyle, bu faaliyetin ürünlerini içerden devşirmek, işçileri örgütlü mücadeleye çekmek konusunda belli bir tıkanıklık yaşadım. O güne kadar siyasal sınıf çalışması pratiğimin olmaması bunda önemli bir rol oynadı. Süreç biraz uzasa da, giderek deneyim kazanmaya, mesafeyi daraltmaya başladım.

Kurulan ilk ilişkilere güven verebilmek büyük bir önem taşıyor. İşyerinde tepki gösterilmesi gereken sorunlara uygun bir tarzda müdahale etmek, bir anda çok şey kazandırabiliyor. Artık yoğurdun az verilmesinden yola çıkarak tartışma açmak ya da seçim döneminde düzenin ve düzen partilerinin teşhiri vb. konularda işçilerle konuşmak bir alışkanlığa dönüşmüş durumda.

Son dönemlerde mesailere karşı tepki oluşturmak doğrultusundaki çabalarım sonuç vermeye başlamıştı. Özellikle iki işçi herşeye tepki göstermeye başladı. Tekil çıkışlar yapmamak, bu taleplere öncelikle işçilerin sahip çıkmasını sağlamak gerektiğini vurgulamama rağmen, tek tek çıkışlarını sürdürdüler. Bu tepkiler diğer bölümlerde de yankısını bulmaya başladı. Bunu farkeden patronun uşakları, bu iki işçiyi usta yaparak tepkilerin önünü şimdilik kestiler. Kuşkusuz burada benim önemli bir eksikliğim oldu. Bu işçileri kazanmak doğrultusundaki çabalarım yetersiz kaldı. Bu ilişkileri dışardan sürdürmek büyük bir önem taşıyordu. Bu yönde bir çaba harcasam da yeterince ısrarlı olamadım, daha çok onların inisiyatifine bıraktım. Dışarda görüşmeyi, tartışmayı bir türlü gerçekleştiremedim. Patronun uşakları benden daha önce davrandılar.

Yaşadığım bu deneyim ışığında, en sıradan bir işçiyle bile ilişkilerimi dışarıya taşımaya çalıştım. Bu çabamın son derece anlamlı sonuçları oldu. Bugün bir fabrika grubu oluşturmuş ve ilk toplantıyı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Kuşkusuz bu ilişkiler halihazırda politik olarak geriler. Ama bu grubun varlığı dahi fabrikada yeni ilişkilere sıçramak bakımından önemli bir olanağa dönüşmüş durumda. Bir işçiyle fabrikanın sorunlarını tartışırken kendisiyle dışarda konuşmak istediğimi söylediğimde, "sorunları yalnız ikimiz düzeltemeyiz" dedi. Ben yalnız olmadığımı, beş kişilik bir grubumuzun olduğunu, bunu geliştirmek gerektiğini söyledim. Bunun üzerine, "o beş kişinin içinde ben de olmak isterim" dedi.

Sonuç olarak, atılan ilk adımlar kendisini katlayarak genişletecektir. Tüm sorun doğru bir perspektifle müdahale edebilmek, bu ilişkileri geliştirip dönüştürebilmektir.

S. ACAR

Mahalli Bültenlerden...

Çukobirlik'te neler oluyor?

Bugün Çukobirlik'i devlet-mafya ve kapitalist tekeller yönetiyor. Bunlar vurgunun, verimsizliğin, asalaklığın hem kaynağı, hem temsilcisi ve hem de sorumlusudurlar. Tüm bu politika ve uygulamaların kaynağı ve sorumlusu kendileri iken; bunun faturasını şimdi işçilere çıkarmak istiyorlar.

Herşeyden önce "istihdam fazlası işçi bulunduğu", "iki katma varan personel var" vb. açıklamalar yalan ve demagojiye dayanan bir propagandadır. Böylece yalan dolu bir propaganda ile tensikatları meşrulaştırmayı hedeflemektedirler. İşçilerin "çalışmadan para kazandığı" ve "asalak" olduğu yalanına gelince; kimin çalışmadan para kazandığı ve asalak olduğu ayan beyan ortada değil mi? Binlerce işçinin emeğini sömüren, çalışmadan kazanan ve asalak olarak yaşayanlar bunlar değil mi?

Bu yalanın iki amacı var. İlki Çukobirlik'i sermaye sınıfının yağmasına daha iyi hazırlamaktır. Diğeri ise işçileri sefalet ücretine mahkum etmek, sosyal haklarına el koymak ve işten atmak için gerekçe yaratmaya dönüktür. ...

Kapitalist sistem yalnızca sefalet ücretinden işsizliğe, konut sorunundan eğitime, sağlık sorunundan devlet terörüne dek yaşadığımız tüm sorunları üretmekle kalmıyor. Bununla birlikte rüşvetten yolsuzluğa, ahlaki yozlaşmadan manevi çürümeye kadar bu sorunların da kaynağıdır. Bunlar tümüyle çürümüş ve kokuşmuş bu iğrenç barbarlık düzeninin sonuçlarıdır.

Bugün artık çürüme ve asalaklık öyle bir noktaya varmıştır ki; bunları düzen içi değişiklikle iyileştirmenin hiçbir yolu yoktur. Tek yol bu düzeni yıkmaktır. Ancak o zaman talana, rüşvete, asalaklığa ve çürümeye son verilebilir. Ancak o zaman her türlü haksızlık, ayrıcalık ve sömürünün olmadığı bir toplumsal düzen; SOSYALİZM kurulabilir.

Çukobirlik İşçi Bülteni'nden... (Sayı:1, Mart '96)

Suntekstil deneyimi üzerine

Sunteks işçileri yaklaşık ikibuçuk yıl önce, patronların cenneti işçilerin cehennemi olan Merter'de, örgütlenerek sendikalaşmayı başardılar. O günden bugüne Sunteks, tekstil işçilerinin mücadelesinde bir mevzi haline geldi.

Sunteks'li işçiler tekstil işçilerinin mücadelelerinde önemli kazanımlar elde ettiler. Tabi ki bu kazanımların gerisinde kararlılık ve militan bir mücadele azmi vardı. Sunteks'li tekstil işçilerinin mücadelesini bir mevzi haline getiren de bu oldu.

Sözünü ettiğimiz kazanımların başında, Sunteks'in Merter'de ilk kez toplusözleşmeyi yapmış bir fabrika olması gelmektedir. Sunteks işçileri, dünya işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın tatil günü olmasını sözleşmede kabul ettirmişlerdir. Bir diğer önemli başarıları ise, haftalık çalışma süresini 44 saate indirmiş olmalarıdır. Sektördeki bir çok fabrikada haftalık çalışma süresinin 65-70 saat olduğu düşünülürse, bu başarının önemi daha iyi anlaşılır.

Sunteks bir mevzi olmuştur ama, daha sonraki süreçte, başka fabrikalardaki bir dizi mücadelede, tekstil işçileri aynı kararlılığı gösteremeyip direnişlerini zaferle sonuçlandırmayı başaramamışlardır. Sonraki süreçlerde Cemtaş, Koton Export, Örsa, Özelteks ve son olarak Kaan Tekstil direnişleri yaşanmıştır. Bu direnişlerin temel zaafı, Cemtaş'ı dışında tutacak olursak, beklemeci-uzlaşmacı bir tutumun ön plana çıkmış olmasıdır. Bu direnişlerde patrona karşı açık militan mücadeleler vermek yerine, çoğunluğu sağlayarak sendikalaşmak fikri egemen olmuştur. Bu uzlaşmacı teslimiyetçi tutum, bu direnişleri başarısızlığa mahkum etmiştir. ...

Sendikalaşma sürecinde öncelikle çoğunluğu sağlamak adına, patronun saldırılarına cevap vermek yerine beklemeci bir tutuma girilmesi, hem işçilerin kendilerine olan güvenini sarsıyor, hem de mücadele azminin kırılmasına neden oluyor. Bundan sonraki süreç tazminatları alıp işten çıkma mücadelesine dönüşüyor. Bu durumu sendikacılar da destekliyorlar. Sendika bürokratları mücadeleyi yükselterek daha ileri mevzilere taşımak yerine, işçileri kırıntılarla oyalamaya yöneltiyorlar.

Tekstil İşçileri Bülteni'nden... (Sayı:3, Nisan '96)

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Afiş çalışmasından görüntüler...

Daha önce düzenli olarak faaliyet götürdüğümüz fabrikalar bölgesinde afiş çalışması yapmaya başladık. İşçilerin yoğun olarak inip bindiği duraklara, fabrika duvarlarına afişleme yaptıktan sonra başka bir fabrikaya geldik. Merkezi bir yere afişlerimizi yaparak ilerlemeye başladık. Arkamızı dönüp baktığımızda üç gencin afişleri okuduğunu ve birbirleriyle konuştuğunu gördük. Yanlarına giderek devrimci olduğumuzu söyledik ve afişlere sahip çıkmalarını istedik. Merak etmememizi, kimseye yırttırmayacaklarını söylediler.

Afiş yaparak ilerledik. Son afişleri yaparken iki genç bize seslenerek ne yaptığımızı sordular. Devrimci olduğumuzu söylediğimizde, bir tane de onlara verip veremeyeceğimizi sordular. Bunun bildiri olmadığını, afiş olduğunu söyledik. Kendilerinin de devrimci olduklarını söylediklerinde, bir tane de kendilerinin yapabileceklerini söyledik. Son kalan afişimizi onlara verdik ve biz gözcülük yaptık. Afişi yapıp yanımıza geldiler ve bir yerde oturup oturamayacağımızı sordular. Zamanımızın olmadığını ancak bir başka zaman bunu seve seve yapacağımızı söyleyip, isim adres alıp, bir süre sohbet edip faaliyet alanından birlikte çıktık.

Faaliyetimizin ikinci günü bu kez düzenli olarak faaliyet götürdüğümüz bir işçi ve emekçi semtindeydik. Afiş yaparken yaşlı bir kadının bize baktığını gördük. Merhabalaştıktan sonra duvarlara ne yapıştırdığımızı sordu. "Biz devrimciyiz, Newroz ile ilgili afiş yapıyoruz" dedik. Yaşlı kadın Kürt şivesi ile, "ama yavrum devrimcileri öldürüyorlar" dedi. "Biz ezilenlerin, sömürülenlerin yanında olduğumuz için öldürüyorlar, ama öldürmekle bitiremeyecekler" dedik. Bize elindeki tabağı göstererek, "bunları komşuya götürüyordum, alın açsınızdır, siz yiyin" diye ısrar etmeye başladı. "Şu anda zamanımız yok, daha sonra çayını içmeye geliriz, ama suya ihtiyacımız var" dedik. Yaşlı teyze bizi bir komşusunun bahçesine sokup su almamızı sağladı. Evi tekrar geldiğimizde bulabileceğimizden emin olup işimize devam etmek üzere o bölgeden ayrıldık...

Saadet Aydın/İzmir

Yoldaşlık ilişkileri üzerine

Bir devrimci doğal olarak birlikte faaliyet yürüttüğü insanları önceden tanıma imkanına sahip değildir. Bunun içindir ki ilk süreçlerde yoldaşlar arasında belli bir uyumsuzluk ve davranış farklılıkları ortaya çıkabiliyor. Bu ilk dönemlerde anlaşılabilir bir durumdur. Fakat bu durum uzun sayılabilecek bir dönemi kapsadığında, bu sorunun sınıfsal mahiyetini tahlil etmek durumundayız. Çünkü biz kapitalist sistem içinde yaşıyoruz. Onun burjuva yoz kültürü bizim zayıf bünyemizde de yer yer kendini açığa vurabiliyor. Her ne kadar sınıfsal olarak proleter bir kimlik taşıyor olsak dahi, kapitalist düzenin çok yönlü kuşatması altında bulunuyoruz. Bu zeminden tam kopuşu gerçekleştirmeyi, eski kültürden arınmayı başardığımızda proleter kimliğimiz netleşecektir. Bunu başarmanın tek yolu siyasal sınıf çalışmasıdır. Pratik-politik faaliyetlerde sınıf devrimcisi olma adımlarını atıp yeteneklerimizi geliştirmeliyiz. Eski burjuva alışkanlıkların yaşamdan silinip atılması ancak bu pratik yönelim içinde gerçekleşecektir. Bu, ileri toplum düzeninin örnek bir "modelini" kendi içimizde var etmenin de biricik yoludur. Gündelik olağan yaşamın dışına çıkarak, atacağımız her adımın bizi o kadar devrime yaklaştıracağı bilinciyle hareket etmeliyiz. Tüm ilişkilerimizi sınıf devrimcisi olma temeli üzerinde şekillendirmeliyiz. Yoldaşlar her fırsatta bunu ne oranda başardığını sorgulamalı, zaaflarına bu doğrultuda vurmalıdır.

Sınıf devrimciliği üzerine oluşan kişilikler EKİM'in ihtiyaçları doğrultusunda bir araya geldiklerinde, tek bir vücut olarak kararlar alıp, faaliyetlerini ve ilişkilerini proletaryanın çıkarları doğrultusunda düzenleyeceklerdir. Sınıf devrimciliğini başardığımız ölçüde yoldaşlık ilişkileri de yerli yerine oturacaktır. Bu bolşevizmin ruhuna giden yoldur.

EKİM'ile partiye, partiyle devrime, sosyalizme!

A. Arif/İzmir

Emekçi Kadınlar Günü yürüyüş ve mitingi

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü yürüyüş ve mitingi 9 Mart'ta Kadıköy'de kitlesel bir düzen karşıtı gösteri ile kutlandı. Kadıköy-Söğütlüçeşme önünde toplanan 3 bini aşkın kitle, düzenli kortejler halinde kararlı ve disiplinli bir şekilde Kadıköy İskele meydanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş güzergahı boyunca, coşkulu bir şekilde, "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!", "Özgür günler özgür kadınlarla gelecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" vb. sloganlar gür bir sesle haykırıldı.

Komünistler eyleme etkin bir politik güç olarak katıldılar. "Kadınsız devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulamaz!", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" ve "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" pankartları altında eylemde yerlerini alan komünistler, 5 km.lik güzergah boyunca da Kadıköy caddelerini yazılamalarıyla donattılar. Miting alanındaki tel örgülere EKİM imzalı pankartımız asıldı.

Kitlenin halaylar çekmesi, folklor gösterileri, çeşitli müzik dinletileri ve kısa bir skeçle devam eden gösteri yapılan konuşmalarla son buldu.

Ekimci bir komünist/İstanbul

Kadınlar günü etkinlikleri

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 10 Mart'ta, EKİM, Odak ve DY çevresi tarafından düzenlenen kitlesel bir etkinlikle kutlandı. 150 kişilik sendika salonunda gerçekleştirilen etkinliğe büyük bir ilgi vardı. Salon dolduğu gibi katılımcı kitlenin bir kısmı etkinliği ayakta izledi.

Salona komünist işçilerin hazırladığı "Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!" Tekstil İşçileri imzalı pankart ile "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!" dövizleri asıldı. Güne ilişkin konuşmalar yapıldı. Sermaye iktidarı koşullarında, kadınların cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye tabi tutuldukları; hergün onlarca ananın çocuklarının faşist rejim tarafından katledildiği, kaybedildiği, işkenceye tabi tutulduğu, zindanlara doldurulduğu; mücadeleci kadının yargısız infazlarda katledildiği; bugün sadece yılda bir gün kadının mücadeleye çağırılmasının yetmeyeceği, milyonlarca kadının erkek kardeşleriyle birlikte sermaye iktidarına karşı mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Yapılan konuşmaları şiir ve müzik dinletisi, çocuk korosu, folklor gösterisi ve "Ana" oyunu gösterisi izledi. Canlı ve coşkulu geçen etkinlik yaklaşık 2 saat sürdü ve kitleyi mücadeleye çağıran kısa bir konuşmayla son buldu.

S. Timuçin/İstanbul

Alanlara, mücadeleye ve özgürleşmeye!

Ben bir *Ekim* okuruyum. 5 ay önce memleketimden İstanbul'a geldim. İstanbul'a geliş nedenim ise memleketimdeki işsizlik, eğitimsizlik ve sömürüdür. Büyük kentte daha iyi bir iş imkanı ve daha iyi şartlar bekliyordum. Fakat burada beklediğimin tersine daha fazla sömürü ve şiddetle karşılaştım. Girdiğim işyerinde ağır çalışma şartları ve düşük ücretle çalıştırılıyordum. Ağır sömürü koşulları yetmiyormuş gibi, bir de baskı ve zulüm ile yüzyüze kalıyorduk. Kürt kimlikli olduğumuz için, emeğimizin karşılığını almamamız için ve hakkımızı aradığımız için sürekli baskı ve işkence görüyor ve gözaltında katlediliyorduk. Bunca baskı ve sömürüden sonra artık mücadele ve savaşma zamanı gelmişti. Bunun için bilinçlenmek ve örgütlenmek gerekiyordu. Çok geçmeden EKİM saflarında yer aldım. Çünkü kurtuluşun mücadelede ve devrimde olduğunu anlamıştım. Kısa sürede bilinçlendim, örgütlendim ve kurtuluş için sosyalizm yolunda savaşmaya başladım. Savaştıkça sömürü devletini yıkılacağına ve sömürüsüz, barış ve kardeşlik dolu bir dünya kuracağımıza olan inancım arttı.

Evet yoldaşlar, hep birlikte kararlılıkla savaşmalı ve sosyalizmi kurmalıyız. Sömürünün, baskı ve zulmün olmadığı sosyalist emekçi cumhuriyetini kurabilmek için hep birlikte alanlara, mücadeleye ve özgürleşmeye! Özgür ve sömürüsüz bir dünya için örgütlü mücadeleye!

K. Yener/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Marx'ın bilimsel teorisi

V. İ. LENİN

Uluslararası sosyal-demokrasi şu sırada ideolojik sallantılar geçirmektedir. Bugüne değin devrimci teorinin sağlam temeli olarak Marx ve Engels'in öğretileri geçerliydi - şimdi bu öğretilerin yetersiz ve eskimiş olduğu sesleri her yerden yükseliyor. Kendisine sosyal-demokrat diyen ve sosyal-demokrat bir organla kamuoyu önüne çıkmak isteyen herkes, bütünü ile yalnız Alman demokratlarını harekete geçirmekle kalmayan bu konuya karşı tutumunu tam olarak belirlemek zorundadır.

Biz tam olarak Marx teorisinin tabanı üzerindeyiz: Yalnızca bu teori, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkararak bilim haline getirmiş, bu bilimi sağlam temeller üzerine oturtmuş ve bu bilimi daha da geliştirmek ve tüm ayrıntıları ile işlemek için tutulması gereken yolu göstermiştir. Bu teori, modern kapitalist ekonominin özünü, araziye ve toprağa, fabrikalara, madenlere vb. sahip bir avuç kapitalistin milyonlarca mülksüz insanı nasıl köleliştirdiğini, bu köleleşmenin ücretli emekle, emek-gücünün satın alınması ile nasıl örtüldüğünü göstererek ortaya çıkarmıştır. Modern kapitalizmin tüm gelişmesinin küçük işletmenin büyük işletme tarafından ortadan kaldırılmasına vardığını, sosyalist bir toplum düzenini olanaklı ve zorunlu hale getiren koşulları yarattığını göstermiştir. Bir sürü kökleşmiş âdetlerin, siyasal entrikaların, karışık yasaların, kurnazca düşünülmüş öğretilerin altında *sınıf savaşımının* yattığını görmeyi, her türden mülk sahibi sınıflarla, mülksüzler yığını, tüm mülksüzlerin başında gelen *proletarya* arasındaki savaşımı görmeyi öğretmiştir. Devrimci sosyalist partinin gerçek görevini açıklığa çıkarmıştır: Toplumun yeniden biçimlendirilmesi için planlar keşfetmek değil, kapitalistleri ve onların uşaklarını işçilerin durumunun düzelmesine ilişkin vaazlar veren kişiler saymak değil, suikastlar düzenlemek değil, *proletaryanın sınıf savaşımını örgütlemek ve son hedefi siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ve sosyalist toplumun örgütlenmesi olan bu savaşımı yürütmek.*

Şimdi soruyoruz: Alman sosyalisti Bernstein'm çevresinde gruplaşan ve halen böylesine bir gürültü koparmış bulunan bu ağzı kalabalık teori "yenilikçileri", bu teoriye hangi katkıda bulunmuşlardır? *Hiç bir şey*: Daha da geliştirilmesini Marx ve Engels'in bir vasiyeti olarak görev bildiğimiz bilimi, bir adım bile ileri götürmemişlerdir; proletaryaya yeni savaşım yöntemleri öğretmemişlerdir. Yalnızca geriye gitmişler, geri kalmış teorilerin kırıntılarını kabullenmişler ve proletaryaya savaşım teorisi değil, uysallık, proletaryanın en kötü düşmanları karşısında, sosyalistlere karşı kışkırtıcılık yapmak için yeni araçlar bulmaktan yorulmayan hükümetler ve burjuva partileri karşısında uysallık teorisinin övgüsüne girişmişlerdir. Rus sosyal-demokrasisinin kurucularından ve önderlerinden biri olan Plehanov, şimdi de Alman işçilerinin temsilcileri tarafından (Hannover parti kurultayında) geri çevrilmiş Bernstein'ın en yeni "eleştirisini" amansız bir eleştiriden geçirirken tamamıyla haklıydı.

Bu sözlerden dolayı bir sürü suçlamanın üstümüze yağdırılacağını biliyoruz; sosyalist partisini, dogmadan saptıkları, bağımsız görüş sahibi oldukları için "dinsizleri" kovuşturan vb. bir "inanmışlar" tarikatına çevirmek istediğimizi bağıracaklardır. Moda olan bu etkili sözleri tanıyoruz. Yalnız bunlar, gerçekten bir kırıntı ve bir us kırıntısı bile taşımaz. Tüm sosyalistleri birleştiren, onların tüm inandıklarını sağladığı ve savaşımlarının, çalışmalarının yöntemlerine uyguladığı bir devrimci teori olmazsa güçlü bir sosyalist parti de olamaz; iyice bilerek doğru olduğu kanısına varılan böyle bir teori, yersiz saldırılardan ve kötüleştirme girişimlerinden korunursa, hiç bir zaman bu, *her* eleştirinin düşmanı olmak anlamına gelmez. Biz Marx'ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inancımıza göre, bu teori yalnızca, sosyalistlerin, yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelini atmıştır. Bizim kanımızca, Marx'ın teorisini *bağımsız olarak* daha da geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur, çünkü bu teori yalnız, *ayrı ayrı*, İngiltere'de Fransa'da olduğundan başka türlü, Almanya'da Rusya'da olduğundan başka türlü uygulanan genel ilkeleri verir.

Marx, Engels, Lenin,
İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, s.163-165